

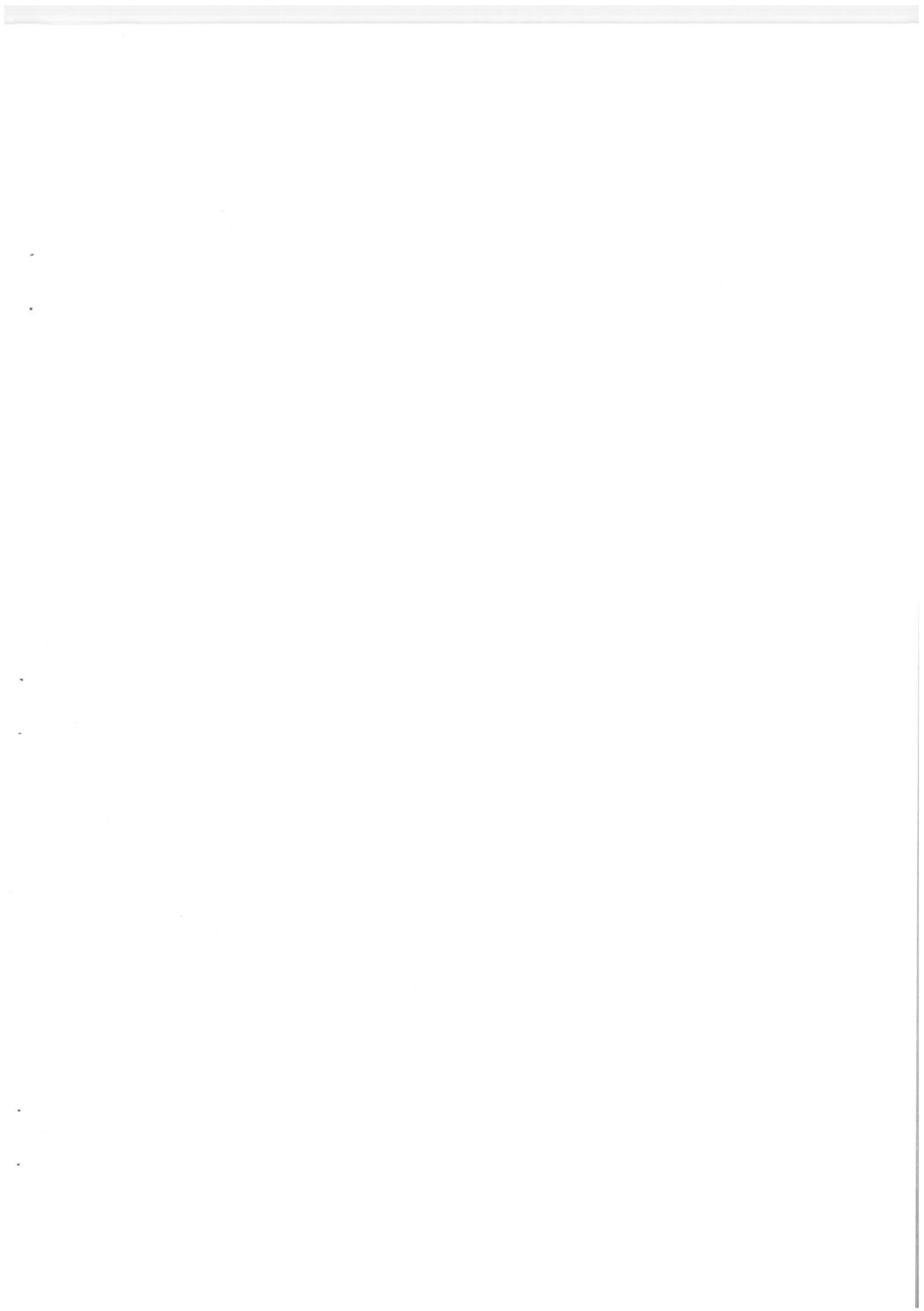
"אללה קרימ'!"

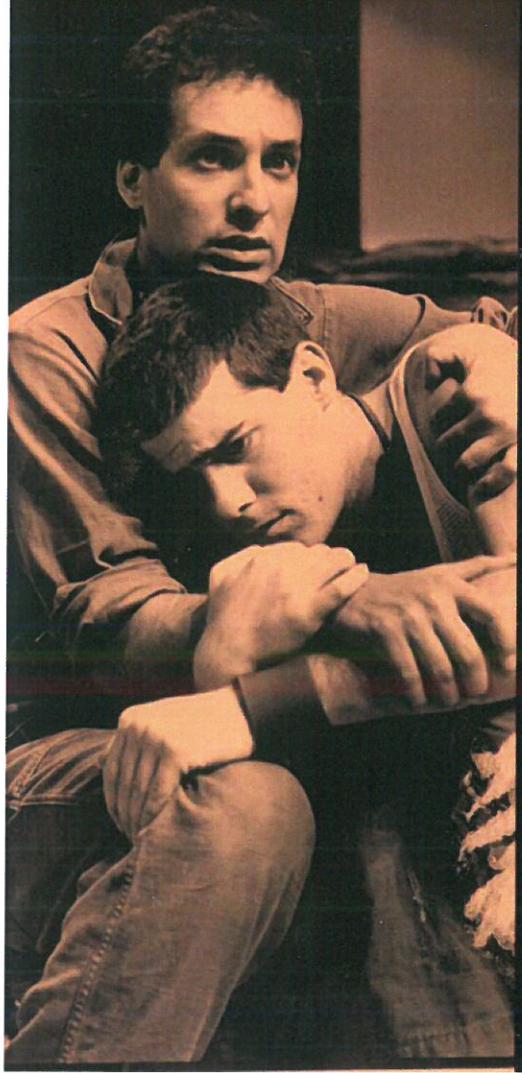
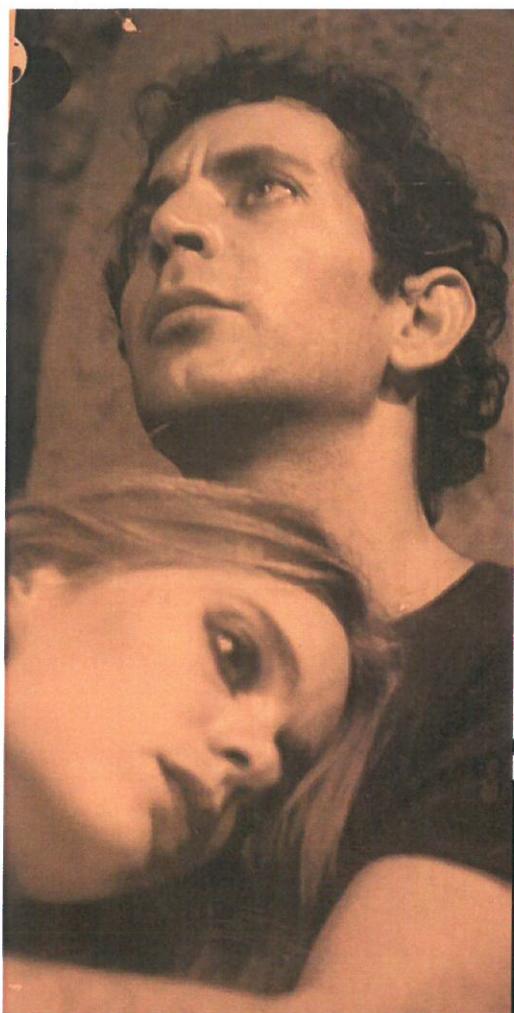
דרמת רוק אתנית

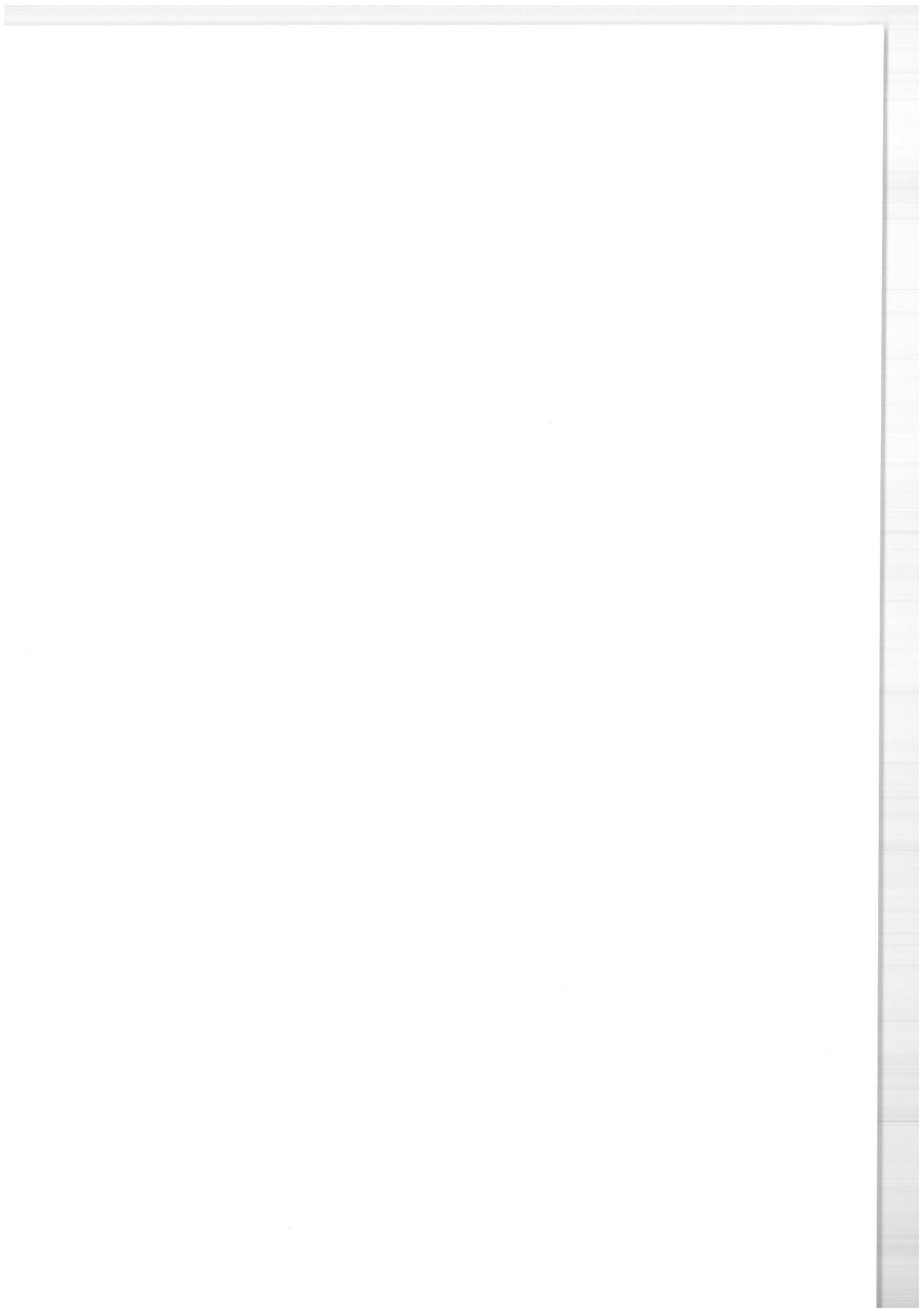
מאת אורדי פסטר
על פי חזיון מאה ל.א. אריאלי

הדמותות:

1. שמריהו פוגל – בן 25 – חבר קומונה, כרייזמי וחסן.
2. שמשון ברונסקול – בן 24 – מנהיג הקומונה, מהורהר ומסתורי.
3. נעמי שין – אروسתו בת 18, קלת דעת, ייפיפה עוצרת נשימה
4. עלי – מוכך עוגיות, ערבי, בן 20, געים הליכות ומראה
5. ابو הואדי – דרוויש, דודו של עלי, בן 60 / זורה מנמיהו בעל פרדים – בן 60
6. נח יונטר – בן 24 – חבר קומונה, בעלי פני תינוק והתנהגות בהתאם
7. צפורה אנגלברנד – בת 22 רצינית, אפליה ואצילה
8. קלמן אלכסנדרוב – אחראי הפרדס, בן 25

תקציר העלילה

מערכה א

שמשון ברונסקול הוא צער רוסי אשר הנהיג מאחוריו את חברי נוה יונטר שמרייהו פוגל וציפורה אAngelberg, כולם סטודנטים מאוניברסיטה מוסקבה אשר עוזבים את מנעמי החיים ועליהם לפלשטיינה בעקבות האידיאולוגיה הציונית של "חובבי ציון" ביפו של שנת 1903. ביפו מצטרף אליהם קלמן. אלכסנדרוב האחראי על ניהול הפרדסים מטעמו של זרח מנמייהו, עשיר תל אביב בעל פרדסים ונכסים רבים. החבורה ממתינה לאישור קבלת אדמה בגליל, להקמת חיים סוציאליסטים במסגרת ה"חלוקה" אשר הייתה נהוגה על ידי הברון רוטשילד באותו זמן.

בזמן שהייתה הארוכה לאישור הברון מתערים חברי הקומונה עם תושבי יפו העربים ואופיה המזוחה. ברונסקול ופוגל עובדים עם קלמן כשומרים בפרדס הגadol. נח יונטר מתבTEL בחקירת צמחי המרפא האקווטיים מסביב במסגרת לימודיו כאגרונום ואילו ציפורהAngelberg משמשת מורה בסמינריון הצרפתי לבנות של יפו.

סיפור הדrama נפתח בהכנות הנרגשות בקומונה לקרה בואה של נעמי שץ, אروسתו של ברונסקול בת השמונה עשרה (קטע מוסיקלי 1) אשר נשלחת על ידי הוריה בדחיפות לפלשטיינה בעקבות התנהגוות שובבה וחוצפית ובילוייה הליליים עם חברותה לאוניברסיטה המוסקבאית. הוריה של נעמי שץ מקווים כי בואה לפלשטיינה ירכך את ליבו של אהובה ואת מניעיו האידיאולוגיים ויחדיו יחוור הזוג לרוסיה להקמת משפה, בורגנית ומחבולה כמנהיג אותו הזמנים.

בנמל הסגוני ביפו מתקבלים נסעי האונייה על ידי התושבים העربים, נער צער בשם עלי נדחה לפני כולם על מנת למכור מהעוגיות הטובות שאופה דודו. (קטע מוסיקלי 2) עלי הוא יתום מאב שנרצח לדבריו על ידי שומרים יהודים על לא עול בכפו.

נעמי שץ יורדת מן האונייה ככליה ביום חופה, ועיניה נצצות למול המזהה המרהיב שנגלה בפניה. לברונסקול הנרגש קשה לנתק את אהובתו מסקרנותה והוא להוטה אחר פוגל בהסבירו המלומדים ונדהמת משליטתו בשפה הערבית. (קטע מוסיקלי 3) יונטר החולמני מדהה אחריהם עם מזוזותיה כשלבו הולם מהתאהבות והתרגשות.

לחפש את האוצר האבוד. (קטע מוסיקלי 7) ציפורה ונעמי מתודעות זו לזו, נעמי משכנעת את ציפורה לפתח את לבה בפני פוגל. ציפורה לעומתה לא מצליחה לצנן את הלהט שרווחשת נעמי לנער הערבי עלי, והיא מרמזות על אסון כבד שיבוא בעקבותיו. (קטע מוסיקלי 8 – סוף מערה א')

מערכה ב

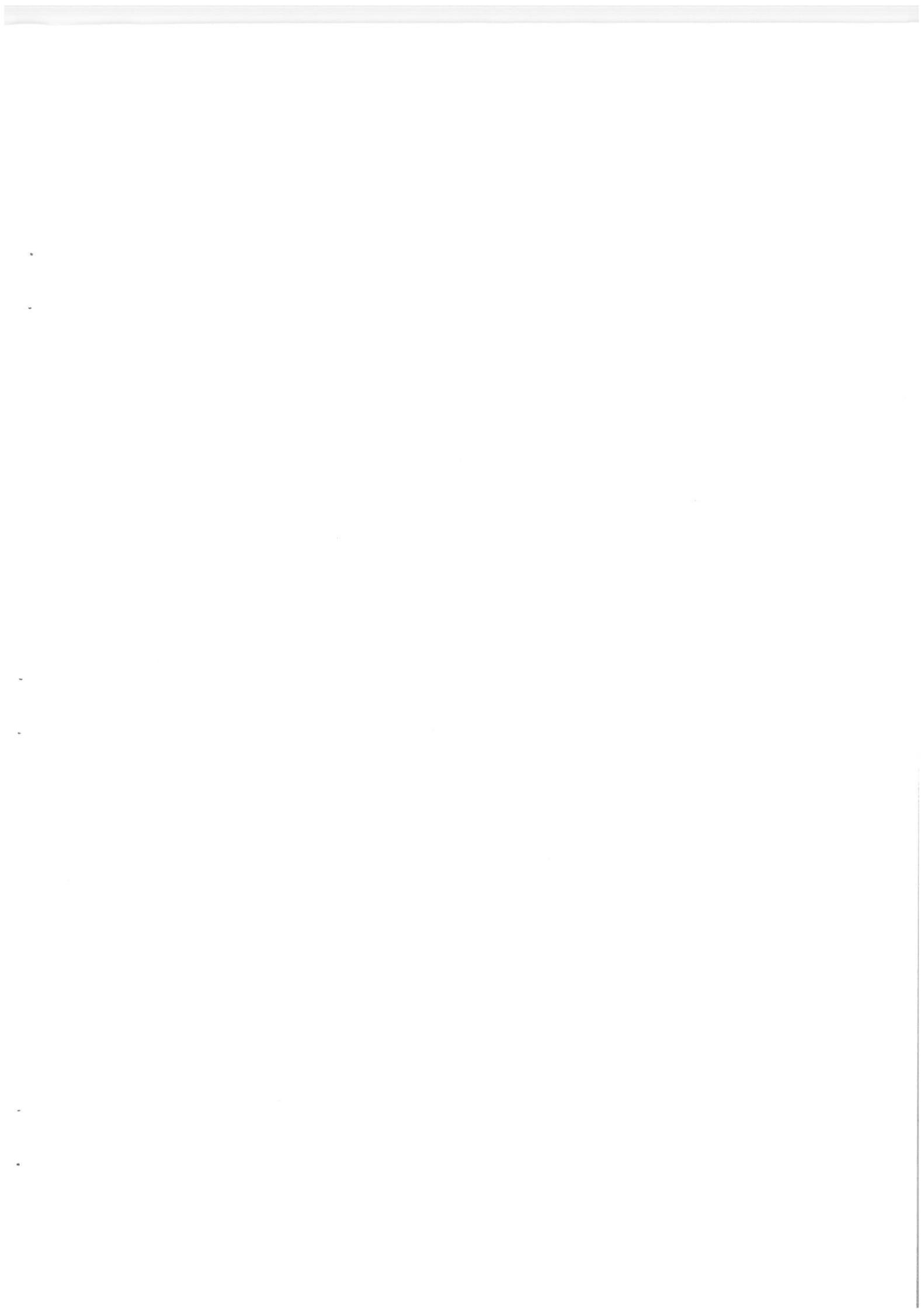
יונטר הוזר מצרים מבולבל מכפי שנסע. ברונסקול קורא אותו לסדר ומבין שהיבתו של יונטר לצמחים היא מעבר למחקר, ונוכחות צמחי הרים הקלים להשגה אינה מטيبة עם יונטר החולמני וההזוי. ברונסקול מטיה ביונטר אשמות ומזהיר אותו בסילוקו מהקומה. יונטר לוועג לתמיותו ומספר לו על יהסיה המוזרים של אروسתו עם הנער הערבי – עלי, המוכר לכולם כדי שהכריז נקמת דם על שומרי הפרדס הלא הם פוגל וברונסקול עצמו.

ברונסקול הרואה בעלי חשוד בגנית רכושם, יוצא לחפש אחריו. (קטע מוסיקלי 9) ציפורה מגלה על אהבתה לפוגל ואין מאושר ממנו. ברונסקול מגיע אל פוגל בשעת השמירה בפרדס ומשכנע אותו לנוכח את העבודה ולצאת עימו לחפש אחר עלי הסורר. ציפורה ממהרת לספר לנעמי על המתරחש. נעמי מוצאת את עלי ומשכנעת אותו לעלות על סוסו ולבסוף להרי הנבלים האהובים עליו. עלי מתעקש להשאר ולהלחם למול רוצח איינו המשוערים, אך תחינתה של נעמי, והבטחתה למצואו לו מקום מחבוא לอาศיו, משכנעים אותו לצאת אל הדרכ. (קטע מוסיקלי 10)

העימות המתבקש לא מתתרחש, ابو הווידי דודו של עלי משכנע את פוגל קלמן וברונסקול לחזור אל ביתם ומבטיח להשליט סדר ביפו וחושף בפניהם את שרשת הדמים הבלתי פוסקת שפקדה את משפחתו בעשרות השנים ביפו. (קטע מוסיקלי 11).

בבוקרו של יום משיב ابو הווידי את כל הרכוש הגנוב כולל הרומן הספרותי של ברונסקול ואני מגלה את זהות הגנבים. כמחווה לשכנות טוביה נערכת ארווה גדולה בקומונה, ابو הווידי מביא את נשותיו ואת מטעמי המזורה המופלאים והארווה המזורה ארופאית הופכה ל חגיגה ים תיכונית כשןעמי מככבה בריקודים ושירה למורת רוחו של ברונסקול. (קטע מוסיקלי 12). מפגש התרבות משמה את כולם, פוגל וציפורה מאושרים, יונטר מקבל אישור ابو הווידי לעשן עימו צמחי סמים למול כולם וברונסקול מתרצה אפילו לנגן באקורדיון שלו, עד שעלי מופיע בפתח וחותמו של פוגל גוברת.

לאחר עימות פיזי בין פוגל לעלי יוצאת נעמי בכעס אחר עלי להרגיעו. עלי מקלל את נעמי על שהסיתה את ליבו מנקמה לאהבה (קטע מוסיקלי 13). נעמי המבולבלת מהיצרים

סבירה מנסה להסביר לעלי על רצונה לקיים עימו קשרי ידידות ואחווה בלבד ומגלה לו על אהבתה לברונסקול. עלי נסער מהamilim ואינו מוכן להתנהם. ברצועת החוף שמתוחת למזה הנמל מבחין פוגל בזוג המתרחש ויורה בעלי למות. נעמי נשבעת לשמר את סודו Mai הбанה הטריגית.

יונטר עוזב את הקומונה ומפיג בחזרה למצרים, להמשך מחקרו באלאנסנדראיה (קטע מוסיקלי 14). בעל הפרדס זרחה מנמיהו מגיע נסער מTEL-אביב, הבזיזות הליליות בפרדס נטול השומרים מוציאות אותו מדעתו. ברונסקול קלמן ופוגל אורזים את חפצייהם ומחליתים לעבור לירושלים עם ציפורה. זרחה אינו מסכים שהם יעזבו את העבודה לפני שמצא שומרים חדשים ומאים להלישין בפני נציגי הbron על התנהגוthem. (קטע מוסיקלי

(15)

ברונסקול ופוגל דוחים את הנסעה והזורים לשמר יהדיו על הפרדס האגדל. נעמי המובסת מבינה כי עליה לחזור לרוסיה. ביום שלפני ההפלגה זרחה היא מפתיעה את ברונסקול בהדרו ומספרת לו על אהבתה, על הרצון שהיא לה להצטרף אליו ולהקם משפחה בגליל. היא מנסה להסביר לו על הסקרנות והלהיות אל מול כל השפע המזרחי שנפרש בפניה ומתייחסת אל "סיפור אהבה" לעלי כאל שעשו, שהליך והסתבר כנגד רצונה(קטע מוסיקלי 16). עםليل, פושטים דרויים על הפרדס, ברונסקול ופוגל מנסים להגן על הרכוש, הם יורים בפושטים, ابو הוואדי יורה אל עבר ברונסקול החשוד כמי שהרג את עלי, בן אחיו, ברונסקול מוטל על גג מבנה השמירה ללא רוח חיים.

בנמל יפו יצאת הספינה לרוסיה בדרך, פוגל וציפורה מותשים ועייפים מארץ הבלאות והמוות, מותירים את נעמי לבדה על הרציף. (קטע מוסיקלי 17).

קלמן מגיע מהגליל וمبשר כי אדמת החלוקה ניתנה והתקבל אישור לעלות עליה. נעמי שין אוספת את רכושה הדל ואת זכרונותיה העגומים מיפו, ועולה אל העגלה בדרך לגיל שם תהפון לחלוצה עבריה, הפמיניסטית הראשונה, שם היא מקווה, תחיה חיים של הבנה ואחווה עם שכניה הערבים. למען ולזכרו של ברונסקול אהובה.(קטע מוסיקלי 18).

הימים שיבאו ומאבק הדמים המתמשך ינפיצו את הזונה.

© כל הזכויות שמורות

אורן פסטר

uripaster@gmail.com

0523508722

אורדי פסטור – מאמביהר עבעזרהו

תאטרון

"אללה כרים" (זוכה פסטיבל עכו), "בזקך", "מאחורי תגדת", "מלך מותא הדאשווין" (זוכה פרס כינור דוד) "הופס והופלה", "הלוויית תורפה", "מפעל חיו" (פרס מרגלית), "תנולת על גן פה לותט", "בראשית ברא", "מלכות לבנטים", "יסורי איבוב", "זעקי ארץ אהבה", "מלך היהודים" (פרס אנדרטן הבינלאומי).

מחזות זמר

"פיטר פון", "הקוסט" (פרס אנשי השנה), "גראן", "קובלן", "הכל אגדה" (פרס התאטרון) "כולני החומרים", "לא יאומן כי יסoper", "הקוסט 2000", "פיטר פון 97".

טליזיריה

"החופש האחדון", "אהבת קוץ", "שיט על הבאה", "אג'ימה" (זוכה פרס משרד התרבות), "ישראל צוחקה", "שרים מוחמד", "הקוסט", "שגרירות 69", "הקרבל של מילל", "קצת", "בראש פתוח", "על האל", "יבש מסיבה", "מוסיקל" ("זה זה"), "פיגונירם".

מרפעים

"פאנציגל" - 2003, 95, 83, "פסטיבל שירי ילדים" - 86, 90, טקס פתיחת המכביה ה-12, "ספרית המחלמות", "פסטיבל הזמר התסדי", "צעררי תל אביב", "להקת קלאב הווטל", "להקת הגה" ל-90, "הקרבל של מילל על הבאה", "25 שנה לתאטרון ירושלים".

קוולנוע

"מלך של לבנטים" (Gold Remi Award) – יוסטון,פרס הרוח החופשית-אן הרבור,פרס המבקרים-לונדון, בחירתה הכהל-מנטראיאול

ספרים

"הכוכב הקטן", "כל מה שמויך, אסורי?", "ספר מחוזות הזמר מאת אורדי פסטור" (הוצאת כנרת)

Uripaster@gmail.com

LA: 310-597-0834

IL: 052-350-8722

1.

אללה כרים !

מאת

אורן פסטר

בהשראת החזון העברי הראשון של ל.א. אריאלי

הדמיות

شمישון ברונסקוב—24—מנהייג הקומונה, מהורהר ומסטורר.

בעמי שץ—18—ארוסטו, קלת דעת, פיפיה עוצרת נשימה.

עלוי—20, מוכך עגיות, ערבי, נעים הליכות ומראה.

אבו הוואדי—60, דודו של עלוי, דרוויש. בעל מאפייה.

נח יונטר—21—חבר קומונה, בעל פני תינוק. חוקר בוטני.

ציפורה אングלברנד—22—חברת קומונה, רצינית ואצילה, מורה.

שמיריהו פוגל—25—חבר קומונה כרייזמטי וחסון, שומר בפרדס.

קלמן אלכסנדרוב—23—חבר קומונה, אחראי שומרי הפרדס

פלשתינה 1903-יפו

מפלס הבמה העליון מסמן סימטה יפואית בואה לנמל יפו. במפלס התחתיו קומונת המתישבים
ואילו קדמת הבמה מסמנת את חוף ימה של יפו.

המחזה מוצג ללא הפסקה

גירסת מאי 2014

© כל הזכויות שמורות

pasteruri@gmail.com

טל- 0523508722

פנימ-קומונת המתישבים

שמשוון ברונסקול: לובש את חליפתו היחידה בעוד נח יונטר מסתרך למול המראה הסדוקה למחצה. ברקע נשמעו תיפופו הרעשני של עלי המלווה את תפילת המואזין. לאחר זמן.

יונטר - לעולם לא אתרגאל לך.

ברונסקול - למיים?

יונטר - לצללים הצורמים!

ברונסקול - ביקשת לואנט יקירי, קיבלה אורינט.

יונטר - רק מי ששיערו שופע כשלך, יכול להתבוח עם בוקר, הבט!

ברונסקול - ומה רע בשיערך?

יונטר - הוא כל הזמן מתחלק ובורח, כך קיבל את פני אروسתר?

ברונסקול - אני משער לעצמי שנעמי שצ אינה מצפה מפרק ליותר (צחוך).

יונטר - קל לך לצחוך בעוד שנתיים תהיה לי קרחת בגודל הר גרייזים.

ברונסקול - רואה עד כמה נלהב אתה בציונותך נח, במקום קרחת בגודל הר מונט בלאן אמרת בגודל הר גרייזים.

יונטר - כך או כך, קרחת בוא תבוא

ברונסקול - ועליה תימסר ההודעה על הנחת אבן הפינה לשוב אדמתנו בגליל.

יונטר - אכן עד שהברון דה רוטשילד יעניק לנו אחת מאדמותיו, קרחת בגודל הר גרייזים תהיה גם תהיה לך.

ברונסקול - מעולם לא פגשתי נער דיכאוני ממך, עטוף אתה שפע של שיער בריא וחזק ומתקנא בDALIIM כמו? (מדגים) ככה סתם לוזחת את כל צער העולם ומאמצו, יונטר, צער אתה מאתנו, יפה מכולנו ואפילו חכם מרובנו.

יונטר - הבה לא ניכנס לויוכחים על אסתטיקה ואינטלקנציה.

.3

ברונסקול - אתה לא מודע לעצמך זה העניין, הגד בעצמך אם אתה חפץ ממש מה להרשים את ארוסתי, ואני מודה יפיפיה ואצללה היא וראוייה לקבלת פנים מרשיימה ביותר, מדוע זאת המגבעת שאתה חובש? רק הצעב שלו, הצעב בלבד... ושול, מכנסייר מופשלים תמיד גם בגשם, גם בחמסין והחולצה היכן כל כפטוריה? יודע אני, הפטור היחיד בחולצתך הוא זה שנבנת מתחתוני של קלמן (ניגש אל מיטתו של קלמן, הישן עדיין). קלמן..הא קלמן, קום נא חביבי, מצאתי את הגנב ששלח יד בכפטורי תחתונייך, קום יקירים, סוף סוף מצאתי את הגנב, במחתרת מצאת!

יונטר - הפטורים אינם העניין ברונסקול, אך אם תתן לי את החותם והמחט אשר הצפתה בארוןך, אטפוך למען ארוסטה בת הטוביים המושקבאית את הטלאי במכנסי

ברונסקול - קלמן, קום מצאתי את גנב הפטורים.

קלמן - איזה גנב?

ברונסקול - הנהו (מצביע על יונטר).

יונטר - חוט ומחת בבקשה.

ברונסקול - גנב הפטורים הקטן.

קלמן - תנו ליישון.

ברונסקול - לישון בזמן שארוסטי העלמה נעמי שץ.

יונטר - היפיפיה והאצלית.

ברונסקול - דבריך, באה הנה הבוקר באונייה רוסית?

קלמן - יודע אתה כי שמרתי עד אor הבוקר בפרדס אוח.. והקולות (על קולות המאזין ותיפופו הטורדי של עלי) הקולות!

יונטר - לא ערבים קולות העربים? (צוחק)

ברונסקול - קלמן הוועד הפועל הקטן לא הבטיח לנו רחמנינוב על הבוקר, קום קלמן בבקשה, ארוסטי.....

קלמן - אם אקים ואם שקר כל הסיפור זהה, כמו כל הבטחותיך אדון המזכיר, אז (לופת את

ברונסקול ומפלו על הריצה שניהם מתגושיםים).

ברונסקול- החליפה קלמן, הריצה..

יונטר - שפטתי עם שחר, מבריקה !

ברונסקול- אם שקר הדבר, נקמת דם ערבית אנקום בר.

יונטר - חוט ומהחט ?

ברונסקול- אבל השיער קלמן השיער !

יונטר - בטח השיער !

(ברונסקול משתחרר מלפיתה של קלמן, נעמד, קלמן על הריצה מנסה לנמנם).
חוט ומהחט בבקשה (צועד אחר ברונסקול) אמרו שמשון, האם בתור ציונית באה
ארוסתך הנה ?

ברונסקול- האמת, שלא הייתה חברות מפלגה מעולם (נותן ליונטר את החוט והמחט) אך
הודות להופעתה בחוגים הציוניים ובנשפים הלאומיים, עליה גובה התרומות
לסוכם לא יאמן, אולם ברגע לבואה לכאן (מבחין בקלמן היישן) קלמן באמת קומ,
קלמן (ליונטר התופר את הטלאי במכנסיו) ובכן בואה של נעמי, יונטר, טובע, כפי
שאומרים מבהלה הורייה.... .

קלמן - (אל החלון) אוסקות עלי, אוסקות (תיפופו של עלי פוסק) דבר ברונסקול דבר ...

ברונסקול- זה העניין, אימה כנראה חוששת שנעמי חופשית מדי, התנהגותה, קלחת ראש,
קשה לי לתאר לכם, עד כמה שובבה ומלאת חיים היא...כמה...

יונטר - זההרת? (מצביע על תמונה שלצד מיטת הברזל של ברונסקול).

קלמן - קורנת? (נשכ卜 שוב במיטהו).

ברונסקול - קלמן, אתה לא מתביש, בעוד רגע מתייצבת העלמה שז' וכל הדירה עימה בלב
הזהמה ההז' ואתה עדיין שוכב בחיתוליך? אנה, התעוור, סדר את החדרים,
עד שנשוב מן הנמל.

קלמן - סוררת.

.5

ברונסקול – מה סוררת?

קלמן - זאת לא ההגדרה שחייבת לטייר אروسטר? סוררת?

(ברונסקול מהרhar ומיד מתעשת זורק לעברו ערים בגדים, קלמן צוחק,
ברונסקול יוצא, יונטר יצא אחריו, לא לפניו שהוא מחקה את גנדנותו של ברונסקול
בפני קלמן המתפרק מצוחק, תיפופו של עלי שב להישמע, קלמן אוטם את אוזני
בכריות, ומקהל ברוסיות).

חוץ-סימטה יפואית

על: - מתופף בהנאה, מנהל דיאלוג עם שירות המoadZN, תיפוף, שירה, תיפוף שירה, אבל הוואדי מגיח מעיקול הסימטה, שורק לעלי ונעלם, עלי מזדקף מסדר את מרכולתו, וקורא בקול בעברית מפתיעה.

על: - כעכימים, עוגיות, טעים טעים מהתנור, טעים, אלה קרמים, כעכימים, עוגיות, (ציפורה נכנסת אל הסימטה) ציפורה גיברת ציפורה. (ציפורה מחיצת עצרת מול עלי).

על: - הבקיר, גיברת, שימוש על יפו, יום יפה, מתאים עוגיה, טעים.

ציפורה – (צחוקת)תודה, אני אקח בייגלע (על) עושה עצמו כלא מבין).

על: - ביגע מה?

ציפורה – ביגלער.

על: - גיברת ציפורה, עלי מותפלא, כטלמיד אל מורה, כעך, זה מה שבאו הוואדי, דוד הטוב אמר לומר כעך.

ציפורה – אם כך כעך (מרוצה), כמעט סמוכה, לוחחת את הכהך מידו ובטרם היא נגסת בו, מגיח פוגל עיף מליל שמירה, מבחין בציפורה ועיניו זזהות, עלי מתכנס בין מרכולתו, מצותת).

פוגל – שלום רב שובר ציפורה נחמדת, מארצות הקור אל חלוני?

ציפורה – בוקר טוב שמרייהו.

פוגל – גוד מורגן, גברת אנגלברנד, מה שלומך היום?

ציפורה – כתמול שלשות.

פוגל – ומה אומר הדבר? אם תרש לי גברת אנגלברנד.

ציפורה – אני בריאה ושלמה, אין על מה להתלוון.

.7

פוגל - ממש קר? אין ספק ציפורה את פלא המאה העשרים, אפילו פלשתינה גורמת לך נחת?
והתלמידים בבית הספר הגרמני, גם הם נעימים? אפילו כשהם צועקים עד זוועה,
דיטשלנד אובר אללאס? כן? גם זה גורם לך נחת?

ציפורה - יודע אתה פוגל, זאת פרנסטנו הזמנית ונחת היא עניין יחסי. (מנסה לעבור) סליה...

פוגל - סליה? את סולחת לי? אני לא מסוגל לסלוח לעצמי...

ציפורה - אפשר שנשוחח על קר... (מנסה לצאת) בערב?

פוגל - רואה? דוחה סיפוקים שכמותך, שב אני מליל בלהות בפרדס ואני אוזן קשבת ליגוני?
ציפורה - הערב נדבר על כל הצער שבליבר.

פוגל - הערב מגיעה ארוסתו של ברונסקול שכחת? הערב נשמח, נכוון ששמה ציפורה?
ציפורה - ודי. (יצאת).

פוגל - (אחריה) גוד מורגן העלמה ציפורה "ראייתי כנף בחלומי ולפתע ביעף..." ("לעלי") כמה?
עלি - מתנה (זורק לעבר פוגל כעך, פוגל מכרסם, עלי' שב למאלכתו, בקהל) כעכימ, טעים,
אללה כרים.

פוגל - ("לעלי") ש....
נשכב על אדמה האבן, פניו אל חלון מגורי קומונת המתישבים.

פוגל - קלמן, מר אלכסנדרוב, קלמנוביץ,

קולו של קלמן מה?

פוגל - כיבדתי הלילה פלח ערבּי זיין בסטיירת לחץ כל קר חזקה עד שעור פניו העליון
קוולף לחלוטין ומשאר הרועים פשוטי את העビות שירעדו מקור, לקחתי את כל
הבקר שלהם וזרח נתן לי עשרים וחמשה בישליך כופר הבקר והעביות. אני הולך
לחנות הין של נתנזון חייבים לחגוג.

קולו של קלמן – לא, לא, לא.

פוגל - למה לא?

קולו של קלמן – אנחנו שותים יותר מדי, פוגל !

פוגל

- ומה עוד אפשר לעשות בזמן ההמתנה להוד מעלה הברון דה רוטשילד ונציגי בפלשתינה ? לכשיחררו לנו מדמותיהם בגליל, שנהפוך עובדי אדמה והגשמה, אז תבוא ואתאמר שותים יותר מדי, (צוחק) בינותים איך אשכח את חرفת העבודה בפרדסו של הקולוניסט המזוהם זרחה ממנהו בפלשתינה הקטנה הנאבקת בשיממו ובחוור אידיאלים פשוטים ובריאים ? אני חייב להפסיק את ההתלבטות שבראשי, האם טעינו ? האם חי האוניברסיטה הקסומים, הנשפכים וערבי הקראיה במוסקבה הקראית, מאחרינו , לא עדיפים על אידיאולוגיה לא ממומשת בארץ יבשה מוכת צרעת ותחושת אבדון ?

קולו של קלמן – זכר אתה כי ארוסתו של ברונסקול מגיעה היום בספינה רוסית ?

פוגל

- ועל כן אקנה בכל העשרים וחמשה בישליק יין מובהך מנתנzion הגנב ! (יצא). (על שב אל הדיאלוג עם שירות המוא贊 מחייב להפסיקו הקצרות ומaddir אותן בתיפופו).

קולו של קלמן – חלאס يا עלי חלאס !

אבו הוואדי – מגיח, מסמן לעלי להפסיק מתישב לצד, לאחר זמן.

אבו – ברומא נהג כרומאי, זכר ?

עלי – זאת יפו, ابو הוואדי, יפו הערבית !

אבו – באו שכנים חדשים, צריך לכבד את מנהיגיהם ותרבותם.

עלי – רأית את שומר הפרדס, שמעת ?

אבו – גם בין היהודים יש שכורים, אבל רובם טובים, וברונסקול אמר שתוך זמן קצר הם עולים לצפון.

עלי – להרי נבלואס ?

אבו – (צוחק) לא מה הם בדווים ?

עלי – הרן נבלואס הארכרים.

אבו – חדל, בני, האמונה טוביה מהענקמה.

עלי – לא אתן לתרבוש הדרוייש לגעת בראשי.

- אבו**
- יודע אתה, מיום עלות התרבות על ראי, עבדת אלה וקיים מצוות הקוראן הקדוש וחוקותיו של אבינו מוחמד, ממלאים את ליבי שלווה והשלמה.
- עלוי**
- אמונהית קוראת לי למעשה אחר.
- אבו**
- אם כך קנה בכסף אשר חסכנו בעמל כפינו שתיים שלוש נשים לחיות עמן ולקיים חיי בית, להרים את קרכנו של בית המאפה.
- עלוי**
- יודע אתה אבו הוואדי, עם כל הכבוד, את רוב המיללים אני לא מבין.
- אבו**
- כן למדתי את שפת היהודים כשגרתי באלא קודס, זכר שגרנו באלא קודס? אמשיך לדבר בשפטם עד שתשלוט בכל המיללים.
- עלוי**
- בכסף שחסقت אקנה את הנשק החריף ביותר שיש בארץ ואצא לנוקם את נקמת אבי.
- אבו**
- לא עוד פעם עם נקמת הדם המטופשת שלו, אלוהים הוא רב חסד, אלה כרים, הוא אייר את דרכך האפלה (יצא).
- עלוי**
- (אחריו) כן בטה, שלוש נשים (צחוק).
(לאחר זמן) נעמי פועעת לבן, זהורת, יונטר אווחז בשמשיה לבנה אף היא, מסתיר את השימוש מפניה כאחד המשרתים ואילו ברונסקול, מדדה עם מזוודותיה הכבדות).
- עלוי**
- (לעצמם) –יא וואדי, פאטה מורגנה.
- ברונסקול** – (לנעמי) ומה שלום הורייר?
- נעמי**
- הכל כרגע, אבי עדיין כותב בראשו עקום ושפתו העליונה גושכת את התחתונה וכשאימי מתחלילה בפטפוטיה, נשבחים כולם את השינויים גם העליונות וגם התחתונות (מבחינה בעלי, עיניהם מצטלבות).
- ברונסקול** – עוד הערב אשב ואכתוב להם גלויה וגם את תוסיפי מעט מילים. (יצא).
- נעמי**
- יתכן כן, יתכן לא (סובבת לכיוון עלי, ליונטר) מה זה?
- יונטר**
- עוגיות, עכיכים...

נעמי - לא זה (מצביעה על התופף).

יגטר - זה כלי נגינה .

נעמי - זה מגן ?

עליה - כן.

נעמי - כן ? (מושיטה את ידה, בהוראה רכה לנגן).

עליה - (מתחילה לטופף בחן ולשיר) כעכבים, עוגיות, אללה כרים, טעים, אללה כרים !

ברונסקול – (מגיח) – איפה אתם ?

נעמי - חוזים בהתגלות אוריינטלית קסומה.

ברונסקול – עליינו להמשיך ! (יוצאים , נעמי כמעט נגררת על ידם).

עליה - (מתופף באקסטה). يا ווארדי, يا ווארדי, פאתה מרגננה, אללה, אללה כרים.

(קולו של המואזין מצטרף, עלי מזמר עימו לראשונה את תפילתו בשפה הערבית , לאחר זמן מצטרף האקורדיון של ברונסקול הבוקע מקומנות המתישבים , ונעימתה האירופאית משתמשת להפליא בשירת המואזין ותיפופו של עלי, כך נשמעת לה מוסיקת עולם מאוחדת ומוחדרת).

3. פנים-קומונת המתישבים.

ברונסקול, האקורדיון בידו מלהיב את יושבי החדר בשירת שיר רוסי שמה, גולםן, פוגל, יונטר, ציפורה, מזמרים בגעגועים בשפת אימם, נעמי עומדת בגבה אליהם, מביטה דרך החלון לאחר זמן מסתובבת וקוראת בקול.

נעמי - אני, רבותי...רבותי... גבירותי, أنا בבקשה...שקט !
 (כולם דוממים, ברקע תפילה המואזין) צלילים קסומים !

פוגל - צירצורים מונוטוניים חסרי תועלת .

יונטר - אלו תפילותיהן נעמי, מדי שעה....

גולםן - מדי שעה ושעה ושעה ביום ובלילה בחורף ובקיץ באביב ובסתיו, يوم יום יום
 יום, שעה שעיה אלה....

פוגל - (מצטרף) אלה.... (כולם צוחקים).

נעמי - לי היא ערבה (כולם מביטים בה) התפילה.

ציפורה - גם לאזני ערבה היא !

פוגל - לך תבין נשים !

ברונסקול – הגעה שעת הארוחה !

נעמי - (בשעה שפונים אל שולחן האוכל) זהוי גודלו של ברונסקול, תמיד יודע לחלץ
 ולהחלץ מכל ויכוח אידיאולוגי של טעם וריח סגנון ומודעות, בזהו כוחו.
 (נעמי מתישבת לצד ציפורה).

נעמי - תודה

ציפורה - בבקשה

נעמי - לחינם עמדת לצידי.

ציפורה - אכן.

נעמי - מודיע?

ציפורה - האמת שתפילותיה טרדיוניות ומונוטוניות למכביר, אך חשוב לדעת לכבד את תרבותו של الآخر, זו ארצ שיש בה מן הכל.

נעמי - זבת חלב ודבש, ארצם של יעקב ובנוי, אברהם ושרה.

ציפורה - הגר יישמעאל.

נעמי - אוֹ ציפורה, את מרצה לי לקרוא לך ציפורה, נכון? פגשתי ישמעאל אחד כזה בדרכי מן הנמל, בילדותי היה לי ספר תורה מציר והישמעאל שפגשתי, כה דמה לציור של ישמעאל בספר, כה אקזוטי.

ציפורה - אקזוטי?

נעמי - כן, הישמעאל, אלה כרים.

ציפורה - (צחקה) - "אללה כרים" זו קרייתם של הרוכלים, והוא אומר "בעזרת השם", מהה כזה, שמו הוא עלי.

נעמי - עלי.

ציפורה - ואם תשאלו אותי נער توفינים אביוון זה, הוא הכל, אבל אקזוטי הוא לא (צחקה).

נעמי - צחוקר הולם אותך ציפורה, עלייך לצחוך יותר.

ברונסקובל - הבה נרים כosisת לחברת הקומונה היזמנית שלנו העלמה נעמי שץ. (מרים כosisות שותים) נעמי תלין עם ציפורה בחדר הנשים.

ג'לטן - הייתה מבקש מלאלה או מלאלים שלנו, הצנווע שאיתם מבקש לצרוח אליו מדי שעה, הייתה מבקש ממנו להיות זבוב על הקיר בחדר הנשים .

פוגל - לזכות לשיחותיהם, כן סודן של הנשים הוא הבסיס לרומנטיקה האנושית.

נעמי - ואתה מודיע מביט אתה כמאוהב לחברת הסוד החדש שלי? אם הגעת לפולשתינה בעקבות הרומנטיקה? ולמה המגפיים שלך כל כך גבוהים?

ברונסקובל - שנאכל?

.13

- פרולין שץ, באתי לפלשתינה לגעת מקרוב בנזקודה המרכזית של כולן כל הכללים ומגפי גבויים מהם מכיוון שככל כל הכללים מלא ברפש ובזזהמה.

פוגל

- שטויות זה בגין שהוא שומר בפרדס, גם ברוננסkul שומר עימנו בפרדס הידעת? והוא גם נציגו של הברון דה-רוטשילד.

קלמן

- (כמתפלל) ירום הודה וכבודו ושיתן לנו מאדמותיו בגין במרה בימיינו אמרן.
(cols עונים בבדיקות אמן).

פוגל

ברוננסkul – כתע אפשר לאכול, בבקשה!

- ואת העלמה שץ, מודיע באתי את לפלשתינה?

קלמן

- זה ההורים שלא שלחו אותה.

יונטר

ברוננסkul – נח

נעמי - אכן הורי שלחוני משום מה, נראה מזימת נישואין בראשם הצדקי (לפוגל) אבל לירוחות, יודע אתה טוב יותר מחברי'יך השומרים, הנכונה אבחנת?

פוגל - לא ולא, ברוננסkul טוב ממוני בהרבה.

נעמי - ברוננסkul ?

פוגל - כן, ארוסך הוא קלע מצטיין.

נעמי - ארוסי? (שתייה) ברוננסkul האם אתה מציג אותה כארוסתך?

ברוננסkul – האם לא התארסנו טרם נסיעתי לפלשתינה?

נעמי - אכן כן, אך לא ידעת שההתואר ארוסתי כה מצוי חן בעניין.

ברוננסkul – וכי מודיע לא?

נעמי - אם כך, ואם בוורת בר כהורי, תשוקת הנישואין, מודיע לא לךם את חתונתנו כאן וعصיו (לקלמן) התרצה להיות שושבין?

קלמן - מודיע לא, אצל צמד חמוץ שכזה.

נעמי - (ליונטר) – אתה .. פרח לי שמר?

יונטר - נח.. נח יונטר.

נעמי - נכון, יונטר, שם של סבתא, תגיד? סבתא יונטר את גם תסכימי להיות לנו כשותבינה? (לפוגל) ומה עם הרבי? מה עם מוטות החופה? אתה, קלמן וסבתא יונטר, אתם רק שלושה, אולי (ברונסקול) אולי נקרה לעלי להיות המחזק הרביעי?

ברונסקול – מי זה עלי?

פוגל - (ברונסקול) – מוסלמי יאחז את מوط חופתך? רואה אתה לא ירחק היום והם ינשאו לבנותינו.

ברונסקול - מספיק עם השטויות, מזה שבועיים בשל הדחק והצימצום לא אכלנו בשר פרה טעים שכזה, ציפורה הquina מעדן בשר צלי וירקות גינה מבושלים, (נעמי) לכבודך הquina לכבודך חסכנו מעצמנו, כתעת אני מבקש להתענג בשקט, טעימה, טעימה, לעיסה, לעיסה.

(שתייה, כולם אוכלים, לאחר זמן).

ציפורה - טעים לך שימוש?

ברונסקול - מאד, כל בישולייך טעים לנו העלמה אנגלברנד.

נעמי - (לאחר שתייה ואכילה ארוכה, קמה) אויש שחתני יש לי גלויה עברוך מאבי.

ברונסקול - (למכחים) מר שץ הוא עורך העיתון העברי במוסקבה.

נעמי - (נעמי מושיטה לו את הгалויה) בשר פרה ניחא, אבל מה עם השטייה? (פוגל מוזג, נעמי מרימה כוסית שנייה עם היושבים סביב, ברונסקול מתפנה לפינת שולחן הכתיבה שלו, יונטר מתקרב בסקרנות אחריו, מעיניהם בגלויה).

ברונסקול - (ליונטר) הם ממחכים לפואמת "השמש" ואני טרם סיימתי את חלקה הראשון. אפילו עד ח齊ה לא הגעתו. (נעמי מצחיקת ברקע עם קלמן ופוגל).

יונטר - לא כר דמיינתי את אروسຕך.

ברונסקול - לא כר דמיינתי את פגישתי עימה (נעמי מצחיקת בקהל) זאת היא, זהה טיבעה... יש אנשים ש... אחרי הנישואין זה עבר ויחלוף, כן, אני יודע, לאחר הנישואין נשפר חן

מיוחד של צניעות בכל אבריה של האישה, כן מין מרגווע צזה.

יונטר - מעבini.

פוגל - (לברונסקול ווונטר)-הו' שמשון, גם אתה הפטת לשבטה כיוונטר? (כלם צוחקים).

ברונסקול – הין כבר משפייע עלייך פוגל? שוב אתה עליז ושוב החיים יפים?

פוגל - החיים עלבים, גם לך וגו' מה יפה, אהה? ההמתנה לרוב טובו, הווד מעלהתו, ירום הודה, הברון דה-רוטשילד שיפריש מרגבוי עבוריינו?

ברונסקול – בעניינים שכאלן, מוטב ואמשיך לטפל ללא תלונותיכם.

פוגל - וכי מדובר?

ברונסקול – מדוע? מכיוון שהזריזות, הפשיות והתשוקה לעזוב את יפו, יכולם להרע לנו, חשוב לקבל אדמה טובה, אדמה אשר תפריח את חזון הגשותנו, ולא להחפה..

פוגל - מילים, מילים, מילים, הרוי משורר אתה!

בעמי - פוגל, אתה הורס את החגיגה שהכנתם לכבודך.

פוגל - לא העלה שץ, סליחה, שנמשיר? (מרים כוסית עם נעמי, צוחקים, לאחר זמן קלמן ניגש אל ברונסקול, אשר בפינטו).

קלמן - לך הוא, יודע אתה זהו פוגל, שמרייחו... ובאשר לאראוסטך, היא מזכירה לי את הנשף בנסיבות השבת האחרון שלו במוסקבה, כמעט נשרפתי מבושה כשהשבתי בנווער ההזה, הבנווער של היום, אלה נושא"י דגל תחייתנו וחירותנו ועתידנו וכל מה שעוד יש במיחס התקווות שלנו? .... מהלכים הם כמו חסידות, זקופי גראן בצווארוןיהם החדים והמגוהצים, שחוטכים ללא רחמים את הזפק שלהם (אט אט יודע האור על קומונת המתישבים ורק קלמן נשאר מואר למחשבותיו הנוגות) מסתכלים על כלם בענייני דגים מבושלים ורק שואלים אחד את השני " האם קראת את גליון ה"шибולת" האחרון, ומה עם ה"הקלול קורא" של הוועד הפועל הקטן? מדוע הוא מתעכב? והנשים מזמין את העלים לרקוד, ה"ייתי קוּבָּר עַצְמִי" מבושה על דבר שכזה, אני, אני כבשתי את לב העלומות בכתבבה ספרסמתה בירוחן העברי "הצפירה", ואפלו שקצת שתיתית, אני יכול לדקלם את כלוי כתע, אפילו שהפכתי כאן לסמורטוט, להליפת שום, אני עדין איש תרבות, איש רוח ועת "בדמו של הפלח טבע הכלל, שלא' הוא, מפני שאני צרי' אותו" אמר לי הפלח הצען ששומר עימי, ורפיון ידיה של הממשלת הטורקית מסיע בדבר, והגורמים הගאגראפים, כן, קר תוגשים האנרכיה, בקשיש בכל מקום ואין חותמות

וain אישורים ain עובdot אדמה טהורה, ci ain אדמה (מבחין בברונסקול הכותב לאורה הדל של מנורת השולחן) "פואמת השמש", הא ברונסקול? ain אדמה, ci הפואמה לכבודה עדיין לא סויימה? כתוב, הכליה ירדה זה עתה מהספינה, בודאי הייתה רוצה להתבזבז עם בחיר ליבה, להתחבק, להעלות זיכרונות נעימים, אבל אתה כותב בחליפתך הטובה,ओהו, לא,CAAלו לא מתכוונים אליו כלל....אתה בשלה ...

ברונסקול – היא עדיין רק ארוסתי קלמן, טרם נישאנו. (קלמן פונה אל מיטתו, נשכב, לווחש לפוגל)

קלמן – שמעת פוגל? לא נפלא הוא הברונסקול הזה? איש ההגשמה והחזון? אמרו לי פוגל לא נפלא הוא? (שתיקה,ברונסקול מכבה את אור השולחן, חושך, המאזין מתחילה בתפילה, קלמן מזדקף) אוסקוט יא מלען (זועק) אוסקוט (דממה) ככה טוב (תיפוף סוער נשמע מרחוק ומתרגבר את את) די !

חוץ-סימטא יפואית.

עלִי מתופף בסערת רגשות, מרכולתו פזרה בתוך סלי הקש סביבו, נעמי נכנסת אל הסימטא העוצרת בהשתאות, יונטר, המשמיה ביד אחת מעל ראשה הענוג של נעמי וביד השנייה של גדווש בפירות וירקות, נעמי עוצרת את יונטר ושניהם מביטים בפלא. כאשר עלִי מבחין בהם הוא עצור באחת.

עלִי - סליחה

נעמי - סליחה?

עלִי - דוד אבו הווואדי, לא מרשה לי, זה אסור, עוגייה, כעך?

נעמי - מאין העברית שבפיר?

עלִי - עלי יודע עברית, ערבית, גרמנית, טורקית וידיש.

נעמי - יידיש?

עלִי - אבל קודו, דוד אבו הווואדי למד אותן.

נעמי - גרמנית וטורקית?

עלִי - זה לעסקים הוא אומר וכל פעם הממשלה מתחלפת.

נעמי - השלטון, אבל מדווע עברית וידיש?

עלִי - זה לעסקים דוד אבו הווואדי אומר.

נעמי - אבל דוברינו העברית הם רק אורחים לרגע.

יונטר - למה אורחים?

עלִי - לא, לא, דוד אבו הווואדי אומר, העברית זה עוד הייתה כאן לפניינו.

יונטר - העברים.

נעמי - (ליונטר) סבתא, התמנית כשמור על בטיחותי ולא כתורגמן (לעלִי) אמר אלה כריכם.

עלִי - עלי.

נעמי - האם בתמורה שאלמד אותו רוסית, כי מי יודע, אולי הם הקליניטים הבאים שלך, האם תלמד אותו לבגן באינסטיטומנט זהה?

יונטר - בתופח חיליה, העלמה שצ עליינו לחזור.

נעמי - (מתעלמתת. לעלי) וכמה עולמים האלהו כרימים האלה?

עלি - שלוש וחצי גראוש.

יונטר - מה? ממתה?

נעמי - סבטא ! (לעלי) אתה רוצה שאבזבז את כל כספי היום, ואז מחר, אביט עליך רעבה וענינה ולא אוכל לךנות אפילו פירור אחד של אללה כרים ?

עלি - "ישאר לך גיברת...לייהודים יש די מסרי ואולי מחר כבר לא אהיה כאן יותר.

נעמי - מודיעע?

עלি - אני לא יכול לספר.

נעמי - אתה יכול, הרי נהיה לדיידים, שמעת פעם על פרחים במדבר?

עלি - לא גיברת.

נעמי - ודאי שלא, אבל אנחנו נהיה, נצמיח לנו אני ואתה כאן לראשונה, ידיידים נהיה.

יונטר - לא ידעתני שתת כה פיויטית , אקרא לבrownskool (יצא)

נעמי - (אחרי) והשמשייה ?
(יונטר חוזר ונוטן לה בזעם את الشمسייה יצא).

עלি - (צוחק על יונטר) מסטול !

נעמי - מסטול מה זה ?

עלি - זה הוא לוזק את הצמחים ...

נעמי - הצמחים שהוא חוקר ?

עלি - לא יודע, הוא מג'נון.

נעמי - מסטול וגם מג'נון, איזה מילאים נהדרות אתה מעניק לי, כך אוכל להתעלל בעזרתך בסבטא, תודה עלি.

- עליה - כן, עלי.
- בעתיה - אבל ברשותך, אללה כרים זה נחמד יותר, ובכן ספר לי, אנחנו לבד.
- עליה - (לאחר זמן) ראש...בנאן
- בעתיה - כן, ראש בנאן, ספר לי.
- עליה - עוד קצת יש לי מספיק מסרי לקנות רובה "مارטין"
- בעתיה - אווי לא, לשם מה?
- עליה - אמא שלי הייתה יפה, כתיר שלביה כל כך יפה, אין כבר בנתת כלו, כמוותה.
- בעתיה - אתה פוגע بي.
- עליה - לא את...זה (על השיער) זה זהב, זה אחר, אמא שלי כל כך הרבה שחים ואפנדים רצוי לknوت אותה הרבה מסרי, הרבה כבשים, גמלים, ובדוי אחד (ירוק)
- בעתיה - אללה כרים!
- עליה - כן, אללה כרים, כתיר צעון...שבועיים לפני הרמאדן, כבר עשר ויותר שנים, כשהבא של רכב אל הר נבלו, רצה להחליף את הסוס שלו אצל שחבק אחד שלו והבדוי (שוב יירוק)
- בעתיה - עלי
- עליה - לא שכח, כמה שרצה את אמא שלי ככה לא שכח, אני, אחיכים שלי, כבר גדולים, אבל קודס, והבדוי לא שכח, חתר את אבא שלי מטלبشر כמו קצב, רוץ, ואחרי, אני באתני ליפו לאבו הוואדי לעזור המשפחה, אבל עכשו באלה אל עזים אני בירכב אל הר נבלו, כמו שהחאג' ابو חיליל אמר.
- בעתיה - הבדוי נקם באביך, אתה תניקום בבדוי.
- עליה - ובכל המשפחה שלו, כי, המשפחה שלו...אמא...אחיכים..הכל הLR, היום אני, מחר אתה, זה מה שהחאג' ابو חיליל אמר.
- נפלא - היום אני, מחר אתה, מופלא! (ברונסקול ווינטר ננסים).
- וינטר - הנה.
- ברונסקול - נעמי.
- עליה - סליחה אדונ.

נעמי - למה סליחה?

ברונסקול – נעמי שצ'באת להסדיר כאן סדרי עולם חדשים?

נעמי - אולי? (עליה קם אוסף מרכולתו).

נעמי - (לעלי) מה עם האלה כרמים שלי?

ברונסקול – הארוחה מוכנה, לא צריך.

נעמי - אהה סבטה בישלה דייסה?

ברונסקול - (לעלי) השאר עלי, אנחנו הולכים (בערבית) ואם עודפעם אני אתפוא אותך מדבר עם האישה שלי, אני אחזור לך את הגראן, לאט לאט. (ברונסקול י יצא).

נעמי - מה? מה הוא אמר (ליונטר) מה הוא אמר לו?

יונטר - ממתי אני מבין ערבית?

נעמי - בטח, מסטול אחד.

יונטר - מסטול?

עליה - (לנעמי) זה סוד

יונטר - מה סוד?

נעמי - סוד ודאי

יונטר - בטח, כי אתם כמו שכינתי פרחים, שמעתי פרחים במדבר.

עליה - אז מה, לא עשית כלום.

יונטר - עדין!

עליה - מה עדין?

יונטר - עדין לא עשית (יצא – נעמי מבולבלת למול עלי, ابو הווואדי נכנס, נעצר במרחך, נעמי י יצא).

אבו הווואדי – שמעתי, מה שהיודי אמר שאם עוד פעם תדבר אליה הוא יחוור לך את הגראן לאט לאט, וזה פרופסור שבא לפלשתינה מהאוניברסיטה של רוסיה, זה לא הבדוי שלו, עכשו היהודיה תספר הכל לשומרים של הפרדס.

על: - לא, זה סוד.

אבו הווואדי – תספר, אתה עוד תצטרכ לברוח לפני شيיה לך מספיק כסף לרובה
משלך, הבדואים מהר נבלויס יבואו לכאן הרבה לפני שאתה תשיג כסף לרובה.

על: - (בערבית) מספיק עם העברית, מספיק.

אבו הווואדי – (בערבית) אם אתה רוצה לדבר ערבית, לך להיות דרוייש, בinityים הצרפתה שלנו
זה מהיהודים.

על: - (בערבית) אני ערבי דבר אית' ערבית.

אבו הווואדי – (בערבית) אתה רוצה לנוקם כמו הבדואים אז אתה בדוי, אתה לא ערבי, אתה
בדוי (יצא המואזין מתחילה בתפילהנו, עלי מתישב, לאחר זמן לקול המואזין
בעצבים).

על: - חלאו, איסוקוטדי !

-5-

פנימ-קומונת המתישבים- לאחר שבוע.

ונטר בפינטו מנגן במפוחית הפה, **נעמי** ישבת לצד השולחן משועמתה למד", **ציפורה** קוראת בספר בשתייה. לאחר זמן.

נעמי - כלאתם אותו כאן בעבריתנית.

ציפורה - אנחנו עושים דברו של ברונסקול.

נעמי - חשבתי שנהייה לחברות, לא לסתורת ואסירה.

ציפורה - סותרת ואסירה יכולות גם הן להיות לחברות.

נעמי - תשובה לך לכל, ציפורה, אז אולי תסביר לי איך שבועיים לאחר שאני מגיעה ליפו, נדרש ארוסוי לעלות אל הגליל עם קלמן ומוטיר אותו איזוקה בידכם?

ציפורה - אף אני אין נהנית מהחריות זו. אך זהה בקשתו, ואני שלא כמותך מעריכה את שימוש ומכבדת אותו מאד.

נעמי - גם אני מעריכה ומכבדת את השימוש ציפורה, שלאتطע בי יקירה. ברונסקול הוא בחיר ליבי והוא יכול לבתו בסקרנותי, יכול היה לצרافي למסענו (ציפורה מביטה בהפתעה) מה? אין סקרנית ללא גבול, יודעת אני את הגבולות, בחית אל נבי, ציפורה.

ציפורה - בחית אל נבי?

נעמי - כן, נהגים בנו בעדינות יתר, הרי יום אחד, אני מקווה, יבקש ממוני שימוש לעלות עימכם אל הגליל לא?

ציפורה - (בתדרמה) באט כל הדרך מרושיה בכדי להצטרף לקבוצתנו?

נעמי - וכמי מה? מה כולכם חשובים עלי כאן? בגלל זה רוצה אני לפעם היהות לגבר.

ציפורה - גבר?

נעמי - כן, הגבורה האמיתית, הניצחון והשליטו ניתנו לגברים בלבד ואני שונאת את הגברים הרכרוכיים, החלשים שלא מנצלים את היותם גברים (מביטה ביונטר).

ציפורה - (בלחישה) הבhurst לו את זה כבר בפגישתכם הראשונה, עזבי את המסקן .

יונטר - (מפסיק לנגן) אני לא מסכן ולא בטיח

ציפורה - (צוחקת) בטיח, יונטר ?

נעמי - בטח שאתה לא מסכן כי צמחי המרפא שאתה "חוקר" בשבי הסמין ריוון למורים משמחים את לבך עד לא ידע (לציפורה בלחש) מסתול .

ציפורה - (צוחקת) עוד מעט תשכח את העברית חברים, בחית אל נבי !

יונטר - (קם) שמות אתו אוטו לרגע, אםvr אאשר אתה לשמחותך ואצא לשאוף אויר .

נעמי - אבל רק אויר .

יונטר - מה רק אויר ?

נעמי - הנה מעט לצמחיך (יונטר מבולבל יוצא).

ציפורה - זה מה שהוא עושה מצמחיך ?

יונטר - והרבה יותר .

ציפורה - יונטר, הוא נראה לא כפי שהוא נראה .

נעמי - מה עם כל השיחות על החבר שלו, הגרמני אלכסנדריה ?

ציפורה - מה איתו ?

נעמי - ציפורה את כה תמיימה .

ציפורה - (בתדהמה) לא, בחית אל נבי, נעמי, יונטר מאוהב בר עד כאב .

נעמי - זה לאabi ציפורה, זה בהתנהגות שלו .

ציפורה - אבל ההתנהגות שלך, בעיקר לפני, איזמה.

נעמי - בדיקן, כל אחד מקבל את מה שהוא מבקש בסתר ליבו, ציפורה, ומה את מבקשת?

ציפורה - אני? יש לי מבטים..אבל הרגשה שונה משלך, אני אכן חושקת להיות כמותם.

נעמי - אלה חושקת בהם! (צחוקת).

ציפורה - את משונה נעמי...כל גלוייה, כל קר יצירתי.

נעמי - (קוטעת) הלילה חלמתי חלום.

ציפורה - על ברונסקול?

נעמי - לא חילתה לי, חלמתי על עלי.

ציפורה - איך לא חשבתי...

נעמי - כשהתעוררתי ציפורה תקף אותי חשך לעוף כמו ציפור ביום אביב אוריר.

ציפורה - כן.

נעמי - מה כן? גם את חולמת?

ציפורה - לא לצערי, לא, אני רק משרטת באצבעי על החלון כשיש אנשים, את שמו.

נעמי - שמריhero פוגל.

ציפורה - לא, לא, רק פוגל (צחוקות)

נעמי - למה את אוהבת אותו כל קר ציפורה?

ציפורה - לא יודעת אולי מפני שלא פגשתי איש דומה לו מימי.

נעמי - רק בגלל זה?

ציפורה - ובגלל חסרונותיו, כן אני מנסה לשכנע אותו שיפסיק להתלוון ולבועט בכל אבל פוחדת שם הוא ירגע, יבדך כל קיסומו בעניין....

נעמי - מודיע את שותקת צייפה, מודיע איןך פותחת את ליבך בפנוי?

צייפה - ואת? מודיע את איןך פותחת את ליבך בפנוי ברונסקול?

נעמי - שימוש? שימוש יודע!

צייפה - את בטוחה? (שתייה)
(פוגל נכנס, שב מן השמירה בפרדס, משיל מגפיו).

נעמי - (בלחישה) מדברים על החמור

פוגל - אני חמור?

נעמי - קשה עורף.

פוגל - גברת אングלבורד, מודיע נותנת את לسورות לדבר כך בחברות גברים? והיכן יונטר?
(פונה אל החלון) יונטר? (יונטר מופיע בחלאן).

יונטר - כן

פוגל - אתה עומד כאן ומצותת?

נעמי - מג'נון

פוגל - באמת, העלמה שצ, לא רק שעליינו לשים עלייר שומרים. עד שובו של מנהיגנו מן
הgalil, את עוד לועגת וקוראת לשומריך בשמות?

נעמי - יצא להתנצל.

פוגל - לכி למיטתר.

נעמי - רואה צייפה, זהו גבר כלבי! (צוחקת פונה אל פינטה, מסיטה את הווילון לא לפני
שהיא מעודדת את צייפה במבטה. לאחר זמן יונטר מופיע בחלאן).

יונטר - חייב אני לחזור?

פוגל - רצוי שלא. (פוגל לוקח את גיגית המים החמים מניח לצד כסא השם צייפה, לוקח
לעצמם כסא, מביח את כפות רגליו בידי הגיגית ונאנח בהנהה. לאחר זמן בהפתעה).

ציפורה - ספר לי מה לא מוצא חן בעיניך בி.

פוגל - מה?

ציפורה - מדוע אין מוצאת חן בעיניך?

פוגל - את מוצאת חן בעיניך, אבל אני לא מוצא חן בעיניך עצמי.

ציפורה - כל כך צעיר, כל כך צער ואכזב עצב וمرة שקטה, אילו ידעת כמה.

פוגל - (קולע) אני יודע ומאמין.

ציפורה - מאמין?

פוגל - אין סיבה שלא להאמין.

ציפורה - (בהתרגשות) אם כך..אהוב אותו פוגל..בקשה..אנו נהיה למאושרים אהוב...
(בלחט) אני...אני...משביעת אותה.

פוגל - (בצחוק) את משביעת אותה כמו הערבים? ואני אשבעך לא אהוב אותה ולא לחשוב עלי.

ציפורה - אוטם אתה לאהבה!

פוגל - לא ולא, אהוב אהבתני בניו יורק, גראטי בשכירות בית אלמנה אחת, שם העשן, בזמן ההתמצאות, הייתה לה בת יפה ולבת בולדוג גדול (צוול) ואהבו שלושתינו האם אהבה את נשיוקותי על ידה ושاملא את כוסה תה עם סטרוברי ג'ם והבטה אהבה אותה ואני אהבתה...לענות את הבולדוג הגדול (בלחט) אותו כמה קשיים ואכזריים היו העינויים שעיניתי את אותו הבולדוג, ממש נורא בספר, הייתה צובט אותו, מורת אותו, מרסק אותו...היא דוחף את אוזני לבין שניינו ומקבץ אותן בחזקה והוא היה מייל וצוחה (תיפופו של עלי נשמעים ברקע). כל כך עלבוב היה וمبקש רחמים בודאי חשב אותה לסתה..(ציפורה לופתת בהפתעה את גופו).

ציפורה - אם כך ענה גם אותו פוגל.

פוגל - (פוגל מתנער ממנו. קם) גברת אנגלברנד, למה ועל מה ענה עלמה טוביה וחברתה כמו?

ציפורה - נעמי אומרת שככל אחד מקבל את אשר ליבו מבקש.

פוגל - זואי העלמה הדוקטורנטית שץ.

ציפורה - ואם טובה אני למה שלא תאהב אותי?

פוגל - לא הובכעת? משימות קשות עומדות לפניינו והאהבה לא בינהם.

ציפורה - ובמה תפירע אהבה? האהבה רק כוח נתנתן היא.

פוגל - שוב דברי הארוסה המקוללת של ברונסקול?

ציפורה - מקוללת על מה?

פוגל - כל שאיתה ומסביבה קללה הוא!

ציפורה - על מה אתה מדבר פוגל?

פוגל - על הפרדס, על זרחת, ימח שמו וזכרו, על הפלחים, על הטורקים, על הפקידים הגרמנים, על הברון דה רוטשילד, על הוועד הפועל הקטן שבמוסקבה, (נטקף זעם) על ברונסkul ואראוסטו, על קלמן ויונטר חגלי האישים, על לייר, על CABER, על האבתה, על פלשתינה, על יפו צמאת הדם, על הצרעת, על הפשיטות עם ליל, על הגאגועים לכוס וודקה טוביה, על החברים בבית, על התקווות, על האצהבות ועל הקללה המרחפת מעליינו, ציפורה, על זה אני מדבר, על כל זה אני מדבר. (ציפורה מתיכון, חושך. תיפופו של עלי במרקח מתגבר ועולה).

חוץ-סימטא יפואית.

השעה מאוחרת, תיפופו של עליה, נשמע ציללת זאבים בליל ירח, נעמי שעז בគותונת הלילה, חיפה, מגיחה מן האפילה, מביטה בהשתאות בתיפוף המרכוץ של עלי, עלי מבחן בה לאחר זמן, פוסק מתיפופו, נעמי קופאה על מקומה, עלי מסמן לנעמי להצטרף אליו. נעמי מתיישבת בחשש בצדיו השני של התוף בחושניות, כאוצר אשר התגלה לפניה לראשונה, מKİשה על עור התוף באצבעותיה בעדינות. מכאן מתחיל מחול חיזור-לימוד בין עלי לנעמי. דיאלוג בו עלי מלמד את נעמי את הקשות התיפוף, את הקצב שאלה, תשובה, שאלה, תשובה, עלי מתופף קומבינציה תיפוף, נעמי עונה, היא מודיעיקת מרכצת ומוסיקלית להפליא. את הקצב גובר, נעמי נסערת, מחול החיזור והלימוד מתגבר, זהו כבר איןנו דיאלוג של שאלה תשובה, זהו פרץ רגשות ותאות, הרבה כאב, הרבה تسכול, געגוע ותשוקה מתפרצים דרך מחול התיפוף, סערה מתבלבלת ומלבללת, נעמיナンחת בהנאה, ציפורה בחולוק הלילה נכנסת צופה בתדהמה במעשה, יונטר בគותונת הלילה ופוגל בתחרתינו נדחקים מהחוריה, מנגד מגיח אבי הווואדי, הגליביה לגופו, מביט בחשש במעשה. הקצב גובר וגובר, מחול התיפוף מגיע לשיאו. דממה, חושך, נעמי ועלי מתנספים בחשיכה.

קומונת המתישבים לאחר שבועים.

ברונסקול נסער, מנסה לסדר את חדר הקומונה המוזנח, בעזרתו המועטה של יונטר.

ברונסkul – איןך מאושר?

יונטר – איני יודע.

ברונסkul – בן אדם בסוף המאה אשר לא יודע מה הוא ידע?

יונטר – איני כmor, שמשון, חדר מטרה.

ברונסkul – המטרה היא. של כולנו. בערב אחרי שנחגג אט אישור הברון לאדםינו אשב
וاقتוב איגרת דחופה לועד הפעול הציוני במוסקבה וכבר בשבוע הבא יפליגו לכאן
שאר חברי הקבוצה, ייחדי געלת הגליל.

יונטר – אם כך יכול אני להמתין מעט עם החלטתי.

ברונסkul – עדין שוקל אתה?

יונטר – איני כmor ברונסkul, מה יעשה אדם כמו שלא נולד עם לשון נמלצת וכשר כתיבה
כשל?

ברונסkul – לא שואלים שאלה צאת אחרים. העיקר לא להיקלע לבלבולים
ותהיית לא בשאלת עצמה ולא בתשובה לשאלה, זה ברור?

יונטר – זה ברור? הרי אתה מדבר אל אדם שהלבולים התהוו הסתיירות והספקות אוכלם
אותו מבפנים.

ברונסkul – שטויות (מקלף תפוז מן הגליל ואוכלן בהנאה) שורש הבעה היא כשאדם נסחף
יותר מדי בהשפעת החיקוי והמודה. וعصיו גיבורי המודה הם אנשים שאינם יודעים
מעצםם מה הם רוצים.

יונטר – אתה אדם קשה שמשון, איןך מקשיב, לא פלא שאינך מרגיש דבר.... נכון אני אדם
לקוי אני, ללא כוח רצון, החינוך האror הזה שקיבלנו, אם היה רואה איך אני הופך

שוטה גמור כשנעמי נמצאת בקרבתו, לידה אני מתבצל לחלווטין, ממש לא מכיר את עצמי, האמת שמשון, שגם אתה לידה... לא גיבור ושותפם מוחלט כל כך גדול כפי שאתה איתנו, אתה... אתה... זה לא מה שדמיינתי.

ברונסקול – (נבר) שטויות, הרי נעמי תהא אשתי זהה מובן מלאיו, יש לי צד גדול וחשוב, צד זה הוא אביה, שאוהב אותך ממש כמו שאוהבים בן זקונים.

יונטר – אבל זה לא הגון.... כי אם נעמי לא אוהבת אותך כמו... כמו שיש הימים סיבות לחשוד ...

ברונסkul – (קוטע, זורק את שארית התפוז, צועם) אני יורך על הסיבות והחזרות שלך, מה אתה בכלל מבין בנשים? אני מבין את הפסיכולוגיה של הנשים קצת יותר מマー, הרבה יותר, לא ידעת שגם אתה עסוק "בעזיה נעמי".

יונטר – אתה כועס עליו סתום.

ברונסkul – למה סתום? אומלל שכמותך, האומללים עד כמה שלמדתי בחוי, לא מפטפטיים ורק לא קשה לך, מוטב שתתחליל כבר בהכנות המחקר שלך ותחדר מהניסיונות לאלאסנדריה כדי שייפסיקו לך גם עלייך...

יונטר – מה אתה מתפרץ עלי? הרי אני אדם נטראלי בסיפור שלכם, אין לי שם יחס לכל העניין, שם יחס.

ברונסkul – (נרגע מתישב, לוקח תפוז חדש מן הארגז מקלף ומושיט ליונטר). קח, אוכל ושתוק, ילך קטן.

יונטר – (לאחר זמן) רחלין הבטיח להראות לי את המימזה שלו.

ברונסkul – מימזה?

יונטר – כן, עלי לתהות סוף סוף על קנקנו של הצמה הזה, יודע אתה שיש מימזה ויש מימזה בישנית?

ברונסkul – לא, אך יודע אני למי מהן נטה ליבך. (צחוקים) זה הזמן לחגוג, קלמן ואני שבנו עם אישור האדמה, וכאן מלבדך, אין איש, כמובן בלעה אתם האדמה, שלחת ת את קלמן לנתקזון לקנותין לשוכרה, הערב נשתר כלהט, פוגל בפרדס, ונעמי וציפורה השד יודע מה עושות צמד העלומות בתוך סימטאות העיר.

שיטה גמור כשבמי נמצאת בקרבתו, לידה אני מatabase לחלוtin, ממש לא מכיר את עצמי, האמת שמשון, שגם אתה לידה... לא גיבור ושופט ומחליט כל גורם כפי שאתה איתנו, אתה... אתה... זה לא מה שדמיינתי.

ברונסקול – (נבר) שטויות, הרי נעמי תהא אשתי זהה מובן מאלי, יש לי צד גדול וחשוב, צד זה הוא אביה, שאוהב אותו ממש כמו שאוהבים בן זקונים.

יונטר – אבל זה לא הגון.... כי אם נעמי לא אוהבת אותך כמו... כמו שיש היום סיבות לחשוד...

ברונסkul – (קוטע, זורק את שארית התפוז, זעם) אני יורך על הסיבות והחזרות שלך, מה אתה בכלל מבין לבניים? אני מבין את הפסיכולוגיה של הנשים קצת יותר מマー, הרבה יותר, לא ידעת שגם אתה עסוק "בעית נעמי".

יונטר – אתה כועס עליו סתום.

ברונסkul – למה סתום? אומלך שכמויך, האומלכים עד כמה שלמדתי בחו"ל, לא מפטפטיים ולא קשה לך, מוטב שתתחיל כבר בהכנות המחקר שלך ותחדר מהניסיונות לאלאסנדראיה כדי שיפסיקו לך גם עלייך...

יונטר – מה אתה מתפרץ עליו? הרי אני אדם טבעי בסיפור שלכם, אין לי שום יחס לכל העניין, שום יחס.

ברונסkul – (נרגע מתישב, לוקח תפוז חדש מן הארגז מקלף ומושיט ליונטר). קח, אכול ושתוק, יلد קטן.

יונטר – (לאחר זמן) רחלין הבטיח להראות לי את המימזה שלו.

ברונסkul – מימזה?

יונטר – כן, עלי לתהות סוף סוף על קנקנו של הצמח הזה, יודע אתה שיש מימזה ויש מימזה בישנית?

ברונסkul – לא, אך יודע אני למי מהן נוטה ליבר. (צוחקים) זה הזמן לחגוג, קלמן ואני שבנו עם אישור האדמה, וכך בלבד, אין איש, כמובן בלעה אותם האדמה, שלחת את קלמן לנתרזון לקנותין לשוכרה, הערב נשתכר כלות, פוגל בפרדס, ונעמי וציפורה השד יודע מה עושות צמד העלומות בתוך סימטאות העיר.

יונטר - אולי הן חוגגות בלבד עינינו את הבשרה.

ברונסקול – יתכן.

יונטר - ומה ברונסקול ? יודע אתה לנזוף ולהפוך אותה לרמש כאחד מתולעי השדה, אך מה מכרסם בלבך? שכחת כי חברך נפש אנחנו ? שכחת כי משותת אני את חזונך עוד משנת הלימודים הראשונה, מפגישתנו בבית הוועד הפועל הקטן, באותו חורף פרעות קשה אשר הובילנו לכך?

ברונסkul-זכור אני, זכר רג'ה הכל, נח, האמת חשש אני מכך, עוד בדרכנו, פלחים ערבים זורקים אבניים, יורים, מהומת גיהנום, בלילות מנסים לגנוב מתרמיליםנו, פיסת גבינה, חתיכת נקניק, עלוביים שכמותם. נפגשנו עם נציג הברון, עלוב נשאף הוא, חנק בעקבות פרפר, אולי ישב הוא במשרדי הברון בפריס, מזיע ככבר על גחליו. מתווכח עימנו על כל דונם אדמה. ירדנו לבדוק את האדמה, ומה? בדוויים יושבים עליה, אוהלים, ילדים, כבשים, עיזים, טינופת, מהומת אלוהים, ניסינו להסביר שעלייהם למצוא אדמה חזקה ולהיאחז בה ללא אישור, לא ענו , חזרנו עם נציג השלטון העותומאני, בקשיש לו, בקשיש להם, חזרנו מרוששים וכשגעלה על אדמותינו , האם לא נמצא אחרים נאחזים בחלומנו? יונטר, והשמירה תהא קשה מהשמירה בפרדסו של זרחה, כל כך מעתים נהיה והם רבים, מוסלמים, דרוזים, נוצרים, בدواים מכל הבא ליד וידעים הם את השטח טוב מאיינו . כל פיסת מרעה היא להם וכל גבעה עצובה היא חנית ביןיהם לשום מקום, כה עצלים הם, נודדים מירוק לירוק מבלי לשטו, מבלי לזרע, מבלי לעשות, יונטר, אך חמושים המה למכביר וכל דבר קורא להם לנתקם, ימים רבים ביחסתי את נפשי לשוב ליפו, אליכם אל המזיאות הקשה, שהיא קלה שבעתים ממה שעבר עליינו , אל הכאב והעלבונות של נעמי, שייהיו לי כתע כתמלויות לחות על מצחى הכבד ממחשבות וחששות לעתידנו. ו"פואמת השימוש" לפחות היא הגיעה אל סיוםה, בלילה לצד העשיית יונטר, ישבתי ואת כל האמת שוררת, והאמת קשה יונטר והחששות כבדים.

יונטר סימת את "פואמת השימוש"?

ברונסkul - (מהנהן לחיוב)-אכן.

גולמן - נכנס עם בקבוק היין פוגל לצידו .

יונטר - רק על זה שווה לחסל בקבוק !

פוגל - שמחה גדולה, שמחה גדולה.

קלמן - הלא נמתין להכרתו של ברונסקול עד בואן של העلمות? כן?

פוגל -ומי יוליך את שתי העיזות העיוורות בחזרה אל העדר?

ברונסקול – יונטר, יודע אתה הר', היכן מסתובבת לה נעמי.

פוגל – יודע? זאת עבודת הסמינריוں שלו ולא צמחי המרפא, האמן לי, מחקר שכזה ראוי לפרס האקדמיה.

ברונסקול – אני בספק, אך צא אחריהן וקרא להן אך אל תספר להן את סיבת הדחיפות, מבקש אני להפתיען. (יונטר יוצא).

פוגל – ציפורה תופתת ותהא מאושרת, מה לאروسטך ולאדמותינו בגליל?

ברונסקול – (לאחר זמן) – ימים יגידו.

קלמן – (זורק מנדולינה לכיוונו של פוגל) ובינתיים, שירה תפלה את דמתמת המוות שמסביב (פונה לקחת את הגיטרה שלו מנרטיקה) ברונסקול!

ברונסקול – (מוזג מהין לשלווש כסות). קודם ברכות.

פוגל – לח'יר ברונסקול, כה לח', מזכיר לתפארת אתה.

קלמן – אחד עשר חדש ישבנו כאן בזווית יפו וסמטאותיה המטונפות, הגיע הזמן.

ברונסקול – "ברוך אתה אדוני אלהינו מלך העולם שקיימנו וציוון והגענו לזמן זהה".

cols – אמן. (cols שותים).

פוגל – נתבזון הגנב, זו לא ודקה, זה נפט! (צחoki'im- ברונסקול מוציא את האקורדיון מנרטיקו לופטו ומתחילה לשיר Shir Rovi ישן, פוגל מלאוה במנדולינה וקלמן בגיטרה, שירתם נוגה ויפה. לאחר זמן מוזג עוד מן הcosaות הם עוזרים בשירתם, שותים). "ברוך אתה אדוני אלהינו מלך כל בשר, אשר ידריכנו בדרכנו ושומר עלינו מכל רע."

cols – אמן.

ברונסקול – המצאת את זה, נכון?

פוגל - זה לא כר?

ברונסקול - (צחוק) לא, אבל זה יפה... (פוחדים בשיר רוסי שמה, ראש שחרחר הם מאושרים, לפטע נכנסות נעמי ציפורה פרועות למדוייחות ומרקדות לצילוי התופ של עלי). בראונסקול, קלמן, ופוגל מפסיקים נגינתם מסתכלים בהפתעה במחולן של נעמי ציפורה לתיפופו של עלי. המחזזה האקזוטי נמשך זמן רב עד שנעמי מבחינה בשתי קתמתם).

נעמי - נגןנו, נגןנו, חג היום.

ציפורה - ידועות אנחנו, שמחות אנו.

נעמי - מאושרות.

ציפורה - נגן נגןנו. (על ממשיך לתופף לנגינתם, פוגל, ברונסקול וקלמן, חוזרים לשירים האירופאי השמח, המשתלב נפלא עם תיפופו של עלי ועם ריקודן האקזוטי של ציפורה ונעמי שמעולם לא נראו יפות כל כר. במהלך החגיגה, מגיח יונטר מתנשף, תורף כדי שירה וריקוד הם מדברים).

נעמי - המשיח הגיע!

יונטר - חיפשתי אתך בכל מקום.

ציפורה - קח את המפוחית יונטר והצטראף.

נעמי - חוגגים היום, עליהם לאדם לנו סבתא!

יונטר - גם אתה?

נעמי - מדוע לא? זרה אני? מתישבת טובה אני מכם.

ברונסקול - (עינוי של ברונסקול זורחות, מפסיק נגינתו, אחוריו כולם. מוזג מן הווידקה) על כר צרי לבך בקול, על הצטרפotta של נעמי לחבורת המתישבים (ליונטר) מה אתה אומר? הزادנות אחרונה.

יונטר - (לאחר זמן) אعلاה גם אני, אعلاה הגלילה עמכם. (כולם מריעעים, כולל עלי, מרימים כוסות).

ברונסקול – "ברוך אתה אדוני אלוהינו, מלך העולם, בורא פרי הגפן" – אמן. (שותים).

פוגל – עוד ברונסקול, עוד !

ברונסקול – (מוזג למשיטי הכוויות). "ברוך אתה אדוני אלוהינו" ..

עליז – "אללה כרים", אלוהים הוא רב חסד !

עליז ונעמי – אללה כרים !

חוושך

מתוך העיטה, עולה נגינת המנדולינה של פוגל, האור עולה עליו מנגן ושר בפינטו, מעין תפילה (ענבי), יונטר מצטרף בנגינת המפוחית מפינטו, האור עולה גם על מיטתת קלמן המזמין יחד עם ברונסקול אשר העששית לשולחן הכתيبة עולה ומAIRה אותו כותב שירת התפילה מרגשת לפטע ברונסקול מחשך דבר מה במגרותיו, מתחיל להסתובב בחדר חייה פצעה, פוגל ממשיך בשירותו, יונטר פונה לברונסקול .

קלמן – מה, שמשון ?

ברונסקול – הפוامة, המחברת, איני מוצא אותה. (콜ם מפסיקים לנגן, מביטים בו בתדהמה).
הפוامة, "פואמת השמש" שלי ! היא נעלמה !

חוושך.

-8-

חו"ץ - סימטה יפואית / חוף הים

אבי הווואדי נושא בידו סל קש ובו עוגיות ומאפיים טריים בדרכו לפינטו של עלי, ברונסקול אחריו.

ברונסkul - לא האמנת לי, רואה? ברוח!

אבי הווואדי - לא ברוח.

ברונסkul - גם לא גנב, אמרת.

אבי הווואדי - אדון ברונסkul, בבקשתה תסביר לי (מניח את המאפיים, לצד הкусכים והעוגיות העזובות, בפינטו של עלי) למה לבן אח, אלה ישמר עליו שיודע אמן לדבר בשפתכם אבל לא יודע לקרוא או לכתוב עברית, למה דזוקא הוא צריך לגנוב מחברת עם ...

ברונסkul - פואמה... פואמה שאר זה סיימי כתיבתה לאחר שמונה חודשים עבודה.

אבי הווואדי - אבל למה הוא?

ברונסkul - כי הוא היחיד שהגיע כאורח, אתם שידועים מכניםיו אורחים הרי יודעים שאין גראע מגנית אורח.

אבי הווואדי - הנה לו, אדון ברונסkul, תן לי בבקשתה לברר בין השכנים, לא חסר גנבים כאן, משהו לקחו פרט ל ...

ברונסkul - פואמה..."פואמת השמש".

אבי הווואדי - הרגע, אדון ברונסkul, אני מצא את הגנב ואחזיר לך גם את השמש וגם את הירח.

ברונסkul - רק את "פואמת השמש" בבקשתה, תמצא את עלי מהר לפני שאני מוצא אותו, לא רק שהוא מסתובב עם ארוסתי, הוא גם גונב את עמליך? אבי הווואדי, יודע או לא יודע עברית, גנב הוא! (חו"ץ, האור עולה על קידמת הבמה המסמנת את חוף הים, עלי, ישב חיוור, התופ בין רגליו, נעמי נכנסת כמעט בסתר, עלי מתופף ברכות, בכאב).

- נעמי - הינה הגנב.
עליה - לא גנבתי.
נעמי - ברוח עלי,
עליה - אבו הווואדי ימצא את הגנב.
נעמי - בינתיים עלייר לחמק מהם.
עליה - לא אברח.
נעמי - ברוח אל ההרים.
עליה - לנבלויס?
נעמי - נבלויס גם טוב.
עליה - את תבואי איתני להר נבלויס?
נעמי - בחירות אל נבי?
עליה - כי.
נעמי - גם סוס וחרב תיתן לי אם אבא איתך?
עליה - באלה אתן.
נעמי - אבל חרב טובה.
עליה - חרב קטנה וטובה.
נעמי - למה קטנה?
עליה - קטנה כי טובה!
נעמי - והeson של הסוס יהיה רקום זהב? (פואה). ובצד' האוכף יהיה ארוכבות מסוף טהור?
עליה - לא... מברזל.

נעמי - לא...אהה, גם ארוכות של ברזל טובות, אבל מה עם הרسن?

עליה - אפשר לשים ברسن, אבני חן.

נעמי - טורקיז.

עליה - טורקיז ותכלת.

נעמי - הרسن, לא זהב ולא מסף?

עליה - מבני חן, אבל הסוס...עף מTEL ציפור מתל רוח, הסוס יפה חזק ורגליו באדמה ולא באדמה וראשו בשמיים ולא בשמיים, כמו ציפור, כמו הרוח.

נעמי - ונחלוף מעל לכפרים, לגבעות, להרים ולבקעות, מעל העננים?

עליה - מעל האדמה, ומעל העננים.

נעמי - (מצדקה) החרב.

עליה - (מציא מגפיו חרב קטנה, מושיט לנעמי) טוב?

נעמי - לא.

עליה - טוב (מתקרב אליה).

נעמי - לא.

עליה - טוב (מתחיל ללטף את שיערה).

נעמי - (הודפת אותו) לא!

עליה - באיליה אל עיזים, لماذا?

נעמי - החזיר לאروس את שגבתה לו.

עליה - לא גנבתי.

נעמי - אם כר עלייך לברוח.

עליה - לא, לא, בלבד לך לא.

נעמי - לא.

עליה - אבל אמרת.

נעמי - אמרתך.

עליה - רולה, את רולה!

נעמי - רולה?

עליה - מכשפה, לכשוף אותה באת.

נעמי - (מציאה אקדה עמוקה חגורתה, מושיטה לו) קח. (על מבייט מופתע באקדה. בין כפות ידיו) שמור על עצמך (יצאת בריצה).

עליה - (מבית אחריה בתדהמה-לעצמם). רולה.

חוושך האור עולה על הסימטה, קלמן מדודה אחר פוגל הנסער, אשר חגורת הבדורים על גופו, והרובה בידיו.

פוגל - יהיה סוף לכל המשחק הטיפשי זהה, במגרש הקטן הזה מתקרב ובא היום שלא תדרך בו פרסה ערבית אחת.

קלמן - ומה עם זה שהערבים הם האלמנט היותר מוכשר כאן להגשמת האנרכיה?

פוגל - צריך להבדיל בין אנרכיה ובין סתם הפקרות, אכזריות, ערומותיות ורמאות, אתה גונב תפוח זהב, גונב, אתה רוצה את אולרי הקטן, גונב גם אותו, אבל ממי מצאת לגבוב, פרא אדם וחදל אישים כמור? ממי? ממי שזקוק למלותיו במעשה הפריחה וההגשמה? ממשורר ליברל המאמין בזכויות האדם, בשכנות טובה, בהגשמה שוויונית ממנהיגנו היקר, הרי כל חיינו העולבים כאן מונצחים ב"פואמת השמש" הגנבה, למען יראו ויראו שם בגולה, ולמען בואם של עוד ועוד מתיישבים כמוון אל אדמותיו של הברון. אני אנרכיסט ותיק ממנה, קלמן, אני מכיר את התכסייסים הקטנים והנבזים הללו, עשיתם כמותם לזרים, לגרמנים, ואףלו לאמריקאים בשנותי בניו יורק.

קלמן - ولكن ברונסקול הפסיד את נעמי ברגע שירדה מן הספינה, כי היא נמשכה מיד

לאנרכיסט הערבי, לעלי, כמו אותה המודה שהיתה קיימת ברוסיה בזמן הרבולוציה, לעגוב על גוים וגויות, רק מודה, לא יותר.

פוגל - בקיצור, מודה לא מודה, בוא נחזר לשדה הקרב.

קלמן - מי שהמציא את המודה הזו להסתובב עם ערבים, זה פריצות, פריצות, כתם על הצינות.

פוגל - הצינות היא אוטופיה והסוציאליזם של ברונסקי הוא מעשייה לילדים, שגם לא כל הילדים רוצים להאמין בה, הגיע השעה לעשות מעשה.

קלמן - אבל לא בחופזה, פוגל, איןנו בעלי הבית כאן. נתינים אמו לתוכרים, הפקידות הגרמנית מעליינו ועלינו לישב את יחסינו עם שכנים הערבים בהגיוון ולא בלחת יצרים.

פוגל - (מביט אל פינטו של עלי, הכביש והעוגיות עזובים). לא מדובר במעשה לאומי קלמן מדובר בגנבן בן גנבים קטן הרוי. הוא לא ישובכאן, צריך לחפשו בחוף, בנמל. לך הבא את אקדחך.

קלמן - אין לי צורך בו, אישר כאן. (פוגל מתכווף ל לוקח מהעוגיות והכבישים- יצא).

קלמן - (אחריו) עשית כמעשה.

פוגל - אתה משווה מילימ' לתופינים ?

קלמן - יצירת העוגיות שווה או אפילו טעימה יותר מכתיבת !

פוגל - רדייל (יצא)

חושר, האור עולה, **חוף הים**, **על** משחק באקדח שבידו, **נעמי** נכנסה .

נעמי - (לעלי) צא כבר מחלוקת אלוהי.

על - אללה כרים, הכל הוא שלנו.

נעמי - לך אל הרי נבלויס

על - לא, לא אלך.

נעמי - אם חברי הקומונה ימצאו אותך כאן אוי לך ולגורלך, ומה עם נקמת אבירך, היכן

היא? נשכחה מליבר? אולי ארכב ליядי על סואן אל ההרים, לספר לבודדים שיש
בן ששכח?

עליה - אוסקוטי... יהודיה... את חותכת את ידך את גונבת את הלב שלי.

נעמי - הלב שלך? אתה מוכן להמיר נקמה באהבה, זה אתה קורא לב אמיין? מעולם לא נתתי
לך אהבתני, את ברונסקול אהבתת אני.

עליה - רולה, מכשפה את... יהודיה.... CISPAFT OTI. (עליה דוחף את נעמי על החול, עולה
עליה, מנסה לנשקה, נעמי מנסה להדוף אותו בידיה וברגליה, פוגל נכנס יורה בגבו של
עליה, עלי דומם, נעמי זורקת את עלי המת מעלייה, מזנקת לעבר פוגל המופתע אף הוא
(ממשהו)).

נעמי - משוגע, במה, במה הוא חטא?

פוגל - בר הוא חטא.

נעמי - לא עשינו דבר.

פוגל - ראה ראייתך.

נעמי - מעולם... הוא... נער פתי... תמים כתינוק.

פוגל - ואת?

נעמי - לא עשינו דבר, נאמנה אני לאחורי (בוכה) לברונסקול, נאמנה אני

פוגל - (לופת את גופה, מצמיד את אגניהם בכוח). כך את נאמנה לברונסקול העלמה שצ? או
כך? (מנסה לקרוא את שמלה, נעמי הודפת אותו בחזקה, הוא נופל בגבו אל החול)
סורה!

נעמי - (نعمדת מעליי בתקיפות) אתה מצליח פוגל. (ירקתו בפנוי) מצליח, לך חותם نفس
של אייל צעיר, צניע, חוללת את נפשי, אך לא אומר דבר, מצליח אתה, הקלה על
ראשך, אלוהים יرحم עלייך, אלהים הוא רב חסד, לא אספר לאיש, לא אומר דבר.

פוגל - (לאחר זמן) ואף אבי אמלא פי מים. על מעלייך!

נעמי - (ירקתו שוב לעברו, יצאת, עוצרת מביטה אל גופו המת של עלי המוטל על החול, פונה
לפוגל) מצליח אתה (יצאת).

.41

פוגל - (מנגב את פניו). מופקרת!

חוושך

קונומונת המתישבים.

ברונסקול עצבני ומוזנח יושב לצד פינת הכתיבה, בעוד יונטר בפינטו.

ברונסkul - (מעט לעצמו) .. אני לא אסבול יותר את החידושים שלה, את העקיצות וההתרפסות שאחריהן, אני לא אסבול יותר את היחסים שלה עם הערב ההורא, או אני או היא.

יונטר - אם כך אין לך מצע לה להציגך אליהם לגליל?

ברונסkul - בתנאי.

יונטר - שזה אומר בעצם?

ברונסkul - או שהיא תשאיר כאן עם הערבים שלה, או שתציג לחוק הקבוצה והתהא נאמנה לי כארוסה.

יונטר - העלמה שצ לא תוכל להשאיר לבדה כאן ביפן.

ברונסkul - אם כך שתמצא את דרכה לעצמה!

יונטר - ואיך? כולנו הרוי תועים, ויתכן שאף מטעים אלו.

ברונסkul - אם הצעתי לא תהא טובה לה לחיות לצידי כאחת האדם כאישה רואיה, שתשוב לרוסיה.

יונטר - כן, רוסיה, מה יש לה ברוסיה? אדמה? שימוש? אהבה?

ברונסkul - אני עיף. יונטר, עיף מכל זה.

יונטר - אפילו אני עיף, ואני עוד לא עשית דבר בחוי מאמין אתה? כבר אני עיף! (פונה לנגינה במופוחית הפה שלו).

אבו הוואדי - (פורץ אל החדר נסער, דמעות בעיניו, מחברת הפואמה בידו). הנה המשמש שלך, אדון (קורע מדפי המחברת) והנה הירח שלך, אדון, למה? למה לרצוח? בשבי זה? (קורע מהמחברת) בשבייל מילימ הרגתILD יפה שכזה? בשבייל המג'ונה?

מה רצתה האישה שלך מהילד שלנו? כל כך תמים הוא היה, גם על זה כתבתה כאן?
(משיר לקרווע) רצח, רצח, (зорק את המחברת לרצפה. יונטר, נצמד
לפינטו. ברונסקול, מזנק אל המחברת אוסף את הדפים, מבולבל, ابو הוואדי מוציא
את האקדח שנעמי נתנה לעלי, ווירה בברונסקול כדור, ברונסקול מתפתל).

אבו הוואדי - רצח (וירה עוד כדור, ברונסקול מופח נשמו, ابو הוואדי זורק את האקדח
לצדיו של ברונסקול המת, יצא בסערה. יונטר, רועד בפינטו, בוכה).

קלמן - (לאחר זמן, נכנס בסערה, מבחין בגופת ברונסקול ואקדחו לצדיו. יונטר
מפוחד מילל בפינטו, קלמן רוכן אל האקדח, ליאונטר בתדהמה) זה האקדח שלי.

חוושר.

קומונת המתישבים-לאחר כחודש.

נעמי וציפורה יושבות אל שולחן האוכל, החדר נטוש, שותות מכוסות התה, ציפורה בפרץ דיבור לא אופיני.

ציפורה - "חצ'י שנה, לילה לילה, מתווכח עימי הפלח הערבי על מהות קיומנו כן בפלשתינה", מספר לי פוגל, "מתווכח וגונב תפוחי זהב, מתווכח ודורך על השטילים הרכים שששתلتין, אז יritten בו והוא מת", כל זה הוא סיפר לי, נעמי ושריר לא נע בפניו. בבוקר הגיעו חוקרי דין ובולשת תורכית וגם הקונסול הרוסי זורת, בעל הפרדס, זורת שילשל בקשיש אל כסו של כל אחד, לפי משרתו ומצוותו החברתי והדבר נגמר ונגמר. על כן איני מבינה מדוע געלם הוא, ואם ברונסקול המנוח רצח את עלי, מדוע אהובי געלם כך, כאלו בלהע אותו האדמה, הרי אקדחו של קלמן היה מונח על החוף, ולפוגל היו רובה ואקדח משל עצמו, ואבו הוואדי במו עיניו ראה את ברונסקול יורה בערבי....

נעמי - (קוטעת) ציפורה, איןך יודעת דבר, "אהובי" את קוראת לפוגל, מתי הוא היה אהובך?

ציפורה - היה גם היה, נעמי. לא מספיק לך מה שקרה עד עכשיו? את גורלך ואת גורל כולנו קבועת במחי קלות דעתך, מלבד נשים חצופה וחסרת אחריות... ואת איןך פוסקת.

נעמי - אני רואה לכל המילים הקשות ציפורה ולכל העלבונותיך לא אשתק פעולה עם דמיון הפורה, עם הזיותיך, יודעת אני את האמת שאתה לא תדע לעולם.

ציפורה - אם כך למה להשייר אותן בחשיכה? לא די שהזכותך הפcta אלמנת קש לפוגל שנעלם ככל היה...

נעמי - (קוטעת) איןך אלמנת קש, מכיוון שאתה לא nisiאת לפוגל, ציפורה שלי (נחנקת מבכי) מסכנה, אני אומלהה כמוך ואולי יותר, גלגל כבד עבר על נפשי, היום אני ומחר אתה, כך אמרתי וכך אומר, היום מתפוצץ ליibi ומחר אלף' לבבות יהפכו לאפר ואני בכל העולם כולו, מפלט אפילו לב אחד, הישאר עימי ציפורה, אני לעגתי למומות והוא עצר לידי, ברונסקול נרצה, עלי נרצה, וכך גם את הולכת, לארמניה, למד עלמות גרמניות נימוסים ודרך ארץ, ציפורה הישاري עימי, געלה אל הגליל, נתיישב, נתגבר על הכל, אללה כרים ציפורה, אלוהים הוא רב חסד...

ציפורה - (קוטעת) אללה כרים? ומה עם האמת? את כל שאיןך יודעת תמשיכי להציג בלבך?

נעמי - (לאחר זמן) זהו עוני, ציפורה, המעשים, הרוצחים והמתים, זהו עוני ורק אני אשא בו, בכבוד אשא בו, בעוני הכבד אשא. יודעת את, כי מעולם לא אמרתי לאחורי, לברונסקול כי אהבתת אני אותו? אהבה חזקה ותשוקת פרא היהת בי אליו, ולא הצלחת, באילו נפש, בטיפשות לומר לאחובי את אשר על ליבי, אז לך אומר את האמת, את הסוד?

ציפורה - אם כך (קמה פונה אל המזווהה וחביבותיה הארזים) אם כך היא שלום, נעמי (יצאת).

נעמי - (אחריה) איןך מאמין לי דבר?

ציפורה - (מסתובבת, מביטה בה בזעם) את אשר מאמין אני לך, איןך רוצה לשמוע (יצאת).

חוشر.

-11-

חוץ-סימטה יפואית.

קלמן קשור את החפצים והרכוש של נעמי אל עגלת המשא, המואזין מטריד את מנוחתו, אך הוא מבלייג, לאחר זמן נעמי מגיחה, לבושה בפעם הראשונה כאחת המתישבות הצעירות.

קלמן - מוכנה?

נעמי - ואתה קלמן?

קלמן - חיב אני להמתין לקבוצת המתישבים הבאה, אל דאגה, נעמי, אלוהו אוטר באربעת הימים עד זכרון יעקב ומשם יצטרפו אליו רתמי' מתישבים אשר כמוני חיכו לרגע הגדול לעלות אל הגליל. (לאחר זמן, מוציא את אקדחו ואת חגורת הcadorsim,מושיט לנעמי) זה יגניע עלייך מפני הפורעים.

נעמי - (נרתעת) זה האקדח שברוננסקול נרצה מכדוריו.

קלמן - כן, נעמי זה האקדח (ממתיק סוד) שנגנתת מתייקי וננתת לעלי להגנתו, שלך הוא, אולי, מעתה יגניע עלייך, עצמן.

נעמי - (במרירות) עLOBת אתה ! עלובים כולכם, איך יכולתי לחיות אתכם? מה לך ולכם ? תולעי תרבות צאצאי אדם ללא אדמה (בקוויל) אני שונאת אתכם, גברים ללא שפט גבר, יודע אתה קלמן רק מן הערבי הפרא, למדתי.

קלמן - (בזחלויל) כן, כן, "אללה כרים". שנצא? (נעמי מסמנת לו להתחילה ללכת, הוא גורר את העגלה הכבודה, יצא).

נעמי - (נעמדת ליד פינת המ麥ר של עלי) כן, "אללה כרים", (פונה אל חלון חדר הקומונה הנטוש). ואתם לא למדתם אותי אף דבר מעודד אחד שיצלח לי בשבייל החיים... ובשביל הממות... לא כר מתים גיבורים... אבל חלום הבלחות חלף... לי צומחות כנפים... אני מרגישה ארץ שיכולה לגדל חזקי רוח ואוהבי חיים. אבותינו הקדמוניים, ואפיילו ערבי פרא זה, יש מקום בה לחיות ולהלחם, להלחם, כיצד אוכל? ולהילחם? במי? ומה? חזור יונטר, חזור לאלאסנדראיה, לחברך הטוב, חזרי לגרמניה ציפורה, חזור לארמיה פוגל המשוגע, הרקב לר בכלא התורכי ابو הוואדי, אבל לי... לי צומחות כנפים, חלום הבלחות חלף, לי הכח, להילחם, לי הכח לעשות, לי הכח לעשות ללא מלחמה, לי הכח להילחם על מנת לעשות, כי- האדמה, לי השמיים, לי צומחות כנפים מעל האדמה,

.47

מעל העננים עפה מTEL ציפור, מTEL רוח, אני חזקה, רגלי' באדמה ולא באדמה, ורاسي
בשמי'ם ולא בשמי'ם. כמו ציפור, כמו הרוח, מעל כפרים, גבעות, הרים, בקעות. מעל
האדמה ומעל העננים. זהו מקומי, אלה חברי, אלו הם שכני, זהו גורי, ואלהם רב
חסד, הוא עמי, חלום הבלאותخلف, לי צומחות כנפיים. לי הכוח, אלהים הוא רב
חסד, אלה כרים.

חוושר.

גרסה זו מוקדשת לזכרו של אבי האהוב אריה פסטר ז"ל,

אשר נולד בכפר יתדים שבעמק יזרעאל בשנת 1927

ובתעודת לידתו בסעיף הלאום נכתב - פלשתינאי.

מאי 2014